STJERNEN

143. ÅRGANG • NUMMER 11 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • NOVEMBER 1994

STJERNEN

NOVEMBER 1994

På forsiden:
»Præstedømmet er den myndighed og magt, som Gud har skænket til mænd på jorden til at handle på hans vegne. Når vi udøver præstedømmets myndighed på rette vis, gør vi det, som *han* ville gøre, hvis han var tilstede,« skriver præsident Boyd K. Packer i en indføring i principperne for præstedømmets ledelse (se s. 14). Omslagsfoto: Matt Reier.

***Børnestjernens* forside:**
Foto: Craig Dimond

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

NOVEMBER 1994 • 143. årgang • Nummer 11
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland.

Redaktion: Rex D. Pinegar, Joe J. Christensen
Vejledere: William R. Bradford, Spencer J. Condie, John H. Groberg

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki

International Magazines:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Planlægning: Maryann Martindale
Art Director: Scott Van Kampen
Design: Sharri Cook
Produktion: Reginald J. Christensen, Jennifer Datwyler, Jane Ann Kemp, Denise Kirby
Abonnementafdeling:
Cirkulation: Thomas L. Peterson
Distribution: Joyce Hansen
Marketing: Kent H. Sorensen

Stjernen: *Redaktør:* Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. • DK-2200 København N
Tlf. 31 391366; fax 31 391367

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 • DK-3540 Lynge
Tlf. 42 187727; fax 42 187982

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk og thailandsk; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, UT 84150. Subscription price $ 10.00 per year, $ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA. Subscription information telephone number: 801-240-2947
POSTMASTER: Send address changes to IM at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA.

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året
Printed by: BG Offset • DK-3500 Værløse • Denmark

ISSN 0900-2545 • 94991 110

PROFETERNES ORD

Det er vidunderligt at modtage *Liahona* (spansk) og at modtage vore nulevende apostle og profeters ord i dette vidunderlige tidsskrift. Jeg er taknemmelig for de mennesker, som gør dette tidsskrift tilgængeligt. Jeg ved, at det giver os vejledning fra vor himmelske Fader gennem hans profeter, seere og åbenbarere. Det har i mange situationer hjulpet mig ved at berette om oplevelser, der er gode eksempler for mig. Det giver os en bedre forståelse af vores mission i dette liv og er endnu en måde at komme nærmere til vor Herre.

Juan Domingo Tablares Aliaga
Satélite Nordre Ward
El Alto Bolivia Satélite Stav

EN STADIG TRØST

Som trofast læser skriver jeg for at udtrykke min glæde og tilfredshed med *A Liahona* (portugisisk). Artiklerne giver mig altid trøst, netop når jeg har brug for det. Jeg sætter især pris på Det Første Præsidentskabs inspirerede budskaber. Det er også rart at læse om andre hellige og vide, at Kirken vokser, og at vi ikke er alene i vidnesbyrdet om Jesu Kristi evangelium.

Cargarde Lopes Barboa
Rio de Janeiro, Brasilien

STYRKET I HAITI

Jeg kan ikke fuldt ud udtrykke min glæde ved at skrive til jer. Jeg abonnerer fast på *L'Étoile* (fransk), og jeg har ofte læst om begivenheder fra lande over hele verden. Jeg benytter chancen til at sende en hilsen fra mormonerne i St. Marc Gren (Haiti). Vi er en hel del, som abonnerer.

Jeg har været medlem af Kirken i 10 år. Siden min dåb er jeg forblevet aktiv trods mange vanskeligheder. I min kaldelse som grenspræsident finder jeg stor glæde i at tjene Herren og især i mit samvær med de pragtfulde unge i min gren. For mig er *L'Étoile* en kilde til styrke og åndelig støtte, og det indeholder gode budskaber.

Julien Osmich
St. Marc Gren
Port-au-Prince Nordre Distrikt, Haiti

STYRKE GENNEM EKSEMPLER

Jeg har altid ønsket at give udtryk for mine følelser for tidsskriftet *A Liahona* (portugisisk). Det er vidunderligt. Jeg bliver styrket, og jeg lærer gennem eksempler fra Kirkens medlemmer i andre lande. Profeternes og ledernes opløftende budskaber giver mig viden, sikkerhed og vidnesbyrd om evangeliets sandhed. Ved familiens sammenkomster udvælger jeg budskaber, der hjælper os med at bekræfte vore pagter med Frelseren. Tidsskriftet bringer også altid budskaber, der kan ændre opførsel og tanker om evangeliet til det bedre for mennesker i hele verden.

Olga Estella Justy de Freitas Padilha
Alvorada Gren
Fortaleza Stav, Brasilien

FRA REDAKTIONEN

Vi er vore trofaste læsere meget taknemmelige, og vi opfordrer jer til at sende breve, artikler og historier til os. Skriv navn, adresse samt ward og stav (eller gren og distrikt). Adressen er Stjernen, *Hans Egedes Gade 2, 1., 2200 København N.*

Det store symbol på vores medlemskab

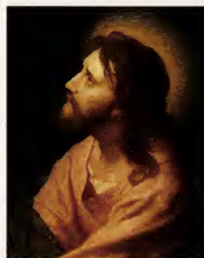
Præsident Howard W. Hunter

Da jeg blev kaldet til dette hellige embede, blev der udsendt en opfordring til alle medlemmer af Kirken om at benytte Herrens tempel som det store symbol på deres medlemskab og den himmelske ramme for deres helligste pagter.

Når jeg reflekterer over templet, tænker jeg på disse ord:

»Templet er et sted for instruktion, hvor dybsindige sandheder vedrørende Guds rige bliver åbenbaret. Det er et fredfyldt sted, hvor sindet kan koncentreres om det åndelige, og verdens bekymringer kan lægges til side. I templet indgår vi pagter om at adlyde Guds love, og der gives os løfter, der altid er betinget af vores trofasthed, og som rækker ind i evigheden« (*The Priesthood and You*, Melchizedek Priesthood Lessons – 1966, Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1966, s. 293).

Det er Herren selv, der i sine åbenbaringer til os har gjort templet til det store symbol for Kirkens medlemmer. Tænk på de holdninger og den retfærdige opførsel, som Herren henledte vores opmærksomhed på med det råd,

Templet er et sted med skønhed, det er et sted med åbenbaring, det er et sted med fred. Det er Herrens hus. Det er helliget Herren. Det bør være helligt for os.

han gav de hellige i Kirtland gennem profeten Joseph Smith, mens de forberedte sig på at bygge et tempel. Dette råd gælder stadig:

»Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus« (L&P 88:119). Afspejler disse holdninger og denne indstilling virkelig det, som vi ønsker og søger at være?

Vi har ingen optegnelser om, at der blev bygget templer i hverken den gamle eller nye verden i den lange periode med frafald, før Jesu Kristi evangelium blev gengivet i disse sidste dage. Præstedømmet, der er påkrævet ved tempelordinanser, eksisterede ikke på jorden. Efter evangeliets genoprettelse gennem Herrens profet, der blev oprejst til netop dette formål, og etableringen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, blev templer igen opført efter guddommelig befaling.

Ældste Bruce R. McConkie fra De Tolvs Kvorum har sagt:

»Den inspirerede opførelse og rette anvendelse af templer er et af de store tegn på guddommeligheden af Herrens værk ... Hvor der er templer, hvor åbenbaringens ånd hviler på dem, der virker deri, der vil Herrens folk findes; hvor disse ikke er, findes Kirken og riget og himlens sandhed ikke« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., Salt Lake City: Bookcraft, 1966, s. 781).

Templer er helliget den tætteste kontakt mellem Herren og de, der modtager det hellige præstedømmes højeste og helligste ordinanser. Det er i templet, at det jordiske sammenkædes med det himmelske. I et brev Paulus skrev til de hellige i Efesus, fremsatte han en meget væsentlig udtalelse om den tid, vi lever i. Der skulle ske en indsamling i Kristus af alt, som findes på jorden og i himlen:

»Ved at lade os kende sin viljes hemmelighed ...

om den frelsesplan for tidernes fylde: at sammenfatte alt i Kristus, både det himmelske og det jordiske« (Ef 1:9-10).

Læren om, at hele skaberværket til slut vil blive forenet i Kristus, er det væsentligste tema i Paulus' brev. Det jordiske vil blive ét med det himmelske. Guds store familie vil blive forenet gennem evangeliets frelsende ordinanser. Stedfortrædende arbejde for de døde og ordinanser for de levende er templernes formål.

Ældste John A. Widtsoe fra De Tolvs Kvorum har sagt følgende om, hvordan vores tilværelse velsignes ved tempelbesøg:

»Tempeltjeneste ... giver en vidunderlig mulighed for at holde vores åndelige kundskab og styrke levende ... Det mægtige perspektiv af evigheden åbner sig for os i de hellige templer; vi ser tiden fra dens uendelige begyndelse til dens endeløse afslutning; og det evige livs drama folder sig ud for os. Da ser jeg mere tydeligt min plads blandt alt i universet, min rolle i opnåelsen af Guds hensigter; jeg er bedre i stand til at placere mig selv, hvor jeg hører til, og jeg er bedre i stand til at bedømme og afveje, at adskille og organisere de almindelige, ordinære pligter i livet, så det uvæsentlige ikke overvælder mig eller borttager min vision af de større ting, som Gud har givet os« (i Conference Report, april 1922, s. 97-98).

Lad os overveje nogle af de løfter forbundet med templet, som Herren har givet os. Overvej den livsstil, vi må følge for at nyde godt af disse løfter:

»Og om mit folk bygger mig et hus i Herrens navn og ikke lader noget urent komme derind, så det ikke bliver besmittet, skal min herlighed hvile over det.

Ja, og jeg vil være nærværende der; thi jeg vil komme ind i det, og alle de rene af hjertet, som kommer derind, skal se Gud.

Men dersom det bliver besmittet, vil jeg ikke komme ind i det, og min herlighed skal ikke være der; thi jeg vil ikke gå ind i vanhellige templer.

Og nu, se! Om Zion gør dette, skal det gå hende vel, hun skal brede sig og blive meget herlig, stor og frygtet.

Og jordens nationer skal ære hende og sige: Zion er sandelig vor Guds stad, og Zion kan sandelig ikke falde, ej heller flyttes fra sit sted; thi Gud er der, og Herrens hånd er der,

og han har svoret, ved sin magts kraft at være hendes frelse og hendes høje tårn.

FOTO. CRAIG DIMOND

Jeg vil håbe, at hvert eneste voksent medlem ville være værdig til – samt have – en gyldig tempelanbefaling, også selv om afstanden til et tempel ikke muliggør en omgående eller ofte brug af den. Lad os være et tempelelskende folk.

Derfor, sandelig, så siger Herren: Lad Zion fryde sig, thi dette er Zion: DE RENE AF HJERTET. Lad derfor Zion glæde sig, medens alle de ugudelige sørger« (L&P 97:15-21).

Hvilke løfter til os som et folk! Hvilket symbol for os – enkeltvis, som familier og som folk – at være kendt af Herren som de rene af hjertet!

Overvej den ophøjede belæring i den storslåede indvielsesbøn for templet i Kirtland – en bøn, som profeten Joseph Smith fortalte, at han havde modtaget ved åbenbaring. Det er en bøn, der til stadighed besvares på os – enkeltvis, som familier og som folk – på grund af præstedømmets magt, som Herren har givet os til at bruge i hans hellige templer.

»Og nu, hellige Fader,« bønfaldt profeten Joseph Smith, »beder vi dig at stå os, dit folk, bi med din nåde ... at vi kan blive fundet værdige for dit åsyn og få de løfter opfyldt, som du har givet os, dit folk, i de os givne åbenbaringer,

så din herlighed må hvile over dit folk ...

Og vi beder dig, hellige Fader, at dine tjenere må gå ud af dette [hus], iklædt din kraft, og at dit navn må findes på dem og din herlighed omgive dem og dine engle have befaling til at våge over dem;

og de fra dette sted må bringe overmåde store og herlige budskaber om sandheden til jordens yderste ender, at de må vide, dette er dit værk, og du har udstrakt din hånd for at opfylde det, som du har talt ved profeternes mund i de sidste dage ...

Vi beder dig, at du vil oprette andre stave for Zion ... så dit folks indsamling må skride frem med stor kraft og majestæt, og dit værk snart fuldbyrdes i retfærdighed ...

Og måtte alle Israels spredte rester, der er blevet fordrevet til jordens ender, komme til kundskab om sandheden og tro på Messias og blive befriet for undertrykkelse og glæde sig for dig ...

Ihukom hele din kirke, o Herre, med alle dens familier og deres nærmeste pårørende, alle syge og lidende, alle fattige og ydmyge på jorden, og lad dit rige, som du oprettede uden hænder, blive til et stort bjerg og opfylde hele jorden ...

at vi, når basunen gjalder for de døde, må optages i skyen og møde dig for altid at være hos Herren« (L&P 109:10-12, 22-23, 59, 67, 72, 75).

Har der nogensinde været et folk med så gribende og vidunderlige løfter! Ikke underligt, at Herren ønsker, at

hans disciple følger hans eksempel og retter blikket mod hans templer. Ikke underligt, at han har sagt, at i hans hellige hus »skal jeg åbenbare mig i miskundhed til mit folk« (L&P 110:7).

Herren ønsker virkelig, at hans folk er et tempelmotiveret folk. Det er mit hjertes højeste ønske, at hvert eneste medlem af Kirken er værdig til at komme i templet. Jeg vil håbe, at hvert eneste voksent medlem ville være værdig til – samt have – en gyldig tempelanbefaling, også selv om afstanden til et tempel ikke muliggør en omgående eller ofte brug af den.

Lad os være et tempelbesøgende og tempelelskende folk. Lad os haste til templet, så ofte som tid og midler og personlige forhold tillader. Lad os ikke blot komme for vore afdøde slægtninge, men lad os også komme for at nyde de personlige velsignelser ved at tilbede i templet, for at føle den hellighed og sikkerhed, der er tilvejebragt inden for disse hellige og indviede mure. Templet er et sted med skønhed, det er et sted med åbenbaring, det er et sted med fred. Det er Herrens hus, Det er helliget Herren. Det bør være helligt for os.

Det er Herren velbehageligt, når vore unge værdigt tager til templet og udfører stedfortrædende dåb for dem, der ikke havde mulighed for at blive døbt i levende live. Det er Herren velbehageligt, når vi værdigt tager til templet for selv at indgå vore egne pagter med ham og blive beseglet som ægtepar og som familier. Og det er Herren velbehageligt, når vi værdigt tager til templet for at udføre disse samme frelsende ordinanser for de, der er døde, hvoraf mange ivrigt venter på udførelsen af disse ordinanser på deres vegne.

Men for at templet virkelig kan være et symbol for os, må vi inderligt ønske, at det skal blive det. Vi må leve værdigt til at træde ind i templet. Vi må holde vor Herres befalinger. Hvis vi kan indrette vores liv efter Mesterens og gøre hans lærdomme og eksempel til det højeste mønster for vores liv, vil vi ikke have svært ved at være værdige til at komme i templet, til at være stabile og loyale i alle livets facetter, for vi vil have valgt en entydig, hellig standard for opførsel og tro. Om vi er hjemme eller på markedspladsen, går i skole eller forlængst har forladt skolen, handler fuldstændig alene eller i fællesskab med mange andre mennesker, vil vores kurs ligge fast, og vore standarder vil være åbenlyse.

Lad os haste til templet, så ofte som personlige forhold tillader. Lad os ikke blot komme for vore afdøde slægtninge, men også for at nyde den hellighed og sikkerhed, der er tilvejebragt inden for disse hellige mure.

Evnen til at stå fast ved sine principper, til at leve retskaffent og med tro i henhold til sin overbevisning – det er det afgørende. Denne forpligtelse over for sande principper – i vores personlige liv, i vores hjem, i familien og alle steder, hvor vi møder og påvirker andre – det er den forpligtelse, som Gud til syvende og sidst kræver af os. Det kræver udholdenhed – en evig dybfølt og højt værdsat forpligtelse med hele vores sjæl over for de principper i Guds befalinger, som vi ved er sande. Hvis vi er oprigtige og trofaste over for Herrens principper, vil vi altid være værdige til at komme til templet, og Herren og hans hellige templer vil være de store symboler på, at vi er hans disciple. ☐

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

1. Templer er steder, hvor vi indgår pagter om at adlyde Guds love, og hvor vi modtager løfter, der rækker ind i evigheden, betinget af vores trofasthed. Her kan de samme handlinger også udføres stedfortrædende for de døde.
2. Herren har i sine åbenbaringer til profeten Joseph Smith gjort templer til et vigtigt symbol for medlemmerne af sin kirke.
3. Herren ønsker, at hans folk er et tempelmotiveret folk.
4. Præsident Hunter har opfordret hver eneste voksent medlem til at være værdig til samt have en gyldig tempelanbefaling – uanset afstanden til templet.

FOTO: ANDREW BOYACK

Et støvet fotografi

Alma Yanira González

Da min søster Estella Torres ventede sit andet barn, døjede hun med sukkersyge, svangerskabsforgiftning og for højt blodtryk. Der var en reel fare for hendes liv. Selv om hun var født i El Salvador, boede hun på dette tidspunkt i Salt Lake City, og derfor blev hun indlagt på et hospital der. Hun kom sig, men de første par dage var hun meget ked af det. Hun følte sig ensom og nedtrykt uden nogen af sine kære i nærheden. En morgen bemærkede en venlig sygeplejerske, at min søster talte med accent, så hun spurgte hende, hvilket land hun kom fra.

»El Salvador,« svarede Estella.

»Nå da,« sagde sygeplejersken. »Jeg var på mission i El Salvador for 35 år siden.«

»Kan du huske nogen navne eller steder?« spurgte min søster. »Du kendte måske min bedstemor. Hun hed Amanda Ernestina.«

»Det er svært at huske navne. Men jeg har et gammelt fotografi af et af Kirkens medlemmer, som jeg kendte. Det tager jeg med i morgen.«

Da sygeplejersken kom med billedet, blev Estella meget glad over at se, at det virkelig var vores elskede bedstemor.

Fotografiet viste en kvinde med en lille skikkelse og lys hudfarve. Hendes lange hår var sat op med en kam – en frisure, der engang var populær i små byer i El Salvador.

To søstermissionærer fra USA var en dag kommet til min bedstemors hjem og gav hende et eksemplar af Mormons Bog. De troede, at hun ikke var interesseret i Kirken, for hun besvarede kun deres spørgsmål med et enkelt nik eller med et ja. Men da de kom tilbage næste dag, opdagede de, at hun var begyndt at læse bogen og kunne svare på alt, hvad de spurgte hende om. Nogle få dage senere blev hun en af de første af Kirkens medlemmer i El Salvador. Hun var trofast hele livet.

Min søster og jeg elsker vore mange barndomsminder om alt det, bedstemor gjorde sammen med os – hvadenten det var at fremstille en stok af et kosteskaft, spise hendes vidunderlige chokolade eller gå hånd i hånd med hende til kirke om søndagen.

Bedstemor skrev også digte og salmer og var et fremragende eksempel på lydighed over for tiendeloven. Hun dyrkede blomster og solgte dem på markedet, og af indtægterne gemte hun Herrens andel i en lille taske af plastic. Hun var meget åndelig og underviste hele sin familie i evangeliet. Da min far engang modsætte sig hende, fortalte hun ham, at en dag ville han bære vidnesbyrd fra talerstolen.

»Det er noget, du aldrig vil opleve,« svarede han. Men med tiden kom både han og min mor og os børn på fuldtidsmission mange steder i verden, bl.a. El Salvador, Nicaragua, Costa Rica, Uruguay og Spanien.

Bedstemor var genert og stille – et eksempel på trofasthed, tålmodighed og uselviskhed. Nogle få dage før hun døde af kræft, bemærkede hun roligt til min mor: »Jeg ser, at dørene er åbnet.«

»Nej, jeg har lukket dem,« svarede mor.

»Det er ikke de døre, jeg mener,« sagde hun. »Jeg kan se englene udføre deres handlinger.« Nogle få dage senere sov hun ind og passerede hen over dørtrinet.

Nu, 35 år senere, føler min søster og jeg, at et støvet fotografi tavst bærer vidnesbyrd om, at bedstemor stadig bekymrer sig for sine børnebørn og elsker os – selv fra den anden side af sløret. Da Estella holdt dette billede i sine hænder, blev hun bevæget, da hun mindedes bedstemors kærlighed. Jeg føler den samme kærlighed, hver gang jeg mindes min tapre pioner-bedstemor. □

ILLUSTRERET AF LARRY WINBORG

Et taknemmeligt hjerte

Carolyn Wright

FOTO. STEVE BUNDERSON
MODELFOTO

Jeg sad bag to teenagepiger i bussen. Den ene af dem var sur, fordi hendes forældre ikke havde råd til at købe en kjole, hun havde ønsket. Hun brød sig ikke rigtigt om den kjole, hun fik.

»Så blev min mor vred, fordi jeg ikke sagde tak,« beklagede hun sig. »Jeg ved faktisk ikke, hvad hun forventede, jeg skulle takke for!«

Utaknemmelige barn, tænkte jeg.

Ikke længe efter begyndte jeg at overveje løftet om en »velsignelse over jer i overmål« (3 Nephi 24:10). Selv om jeg havde betalt min tiende og opfyldt mine andre forpligtelser, følte jeg mig ikke overvældet med velsignelser. Jeg følte faktisk, at jeg kun havde lidt at være taknemmelig for.

Pludselig fløj min oplevelse i bussen gennem mit hoved. Jeg havde også været et utaknemmeligt barn. Først som en stille rislen og derpå som en rivende strøm kom en tydelig erkendelse af de velsignelser, jeg havde modtaget. Fra de små velsignelser i hverdagen til forsoningens store velsignelse var de gaver, Gud havde givet mig, både rigelige og vidunderlige. Himlens sluser havde været åbne hele tiden. Jeg havde bare ikke lagt mærke til det. Min sjæl fyldtes med en sådan taknemmelighed, at jeg følte mig fysisk ude af stand til at bære det.

Den aften forstod jeg for første gang, at når taknemmelighed fylder vores hjerte, er der ikke plads til at være ulykkelig. Lykke, besluttede jeg, er ikke afhængig af at få opfyldt alle sit hjertes ønsker. Lykke afhænger for en stor del af vores evne til at være taknemmelig for den overflod, vi allerede har.

Men hvad nu, hvis vi ikke føler taknemmelighed? Er det ikke hyklerisk at give udtryk for en følelse, som vi helt ærligt ikke føler? Bestemt. Men der er måder at fremme taknemmelighed på. Det er forkert at tro, at følelser opstår spontant og upåvirket af enhver handling fra vores side. Gennem studium og bøn og praktisk erfaring har jeg lært, at vi kan gøre noget, der ændrer vores følelser. Vi kan øge vores evne til at være taknemmelig.

Herunder kommer nogle enkle øvelser, som jeg har fundet nyttige til at udvikle et mere taknemmeligt hjerte.

HVORDAN MAN UDVIKLER TAKNEMMELIGHED

1. Tæl dine velsignelser. Erkendelse er det første trin i udvikling af taknemmelighed. Biskop Henry B. Eyring påpegede, at hvis vi i tro tæller vore velsignelser, vil Helligånden ofte få os til at genkalde andre velsignelser (se *Stjernen*, januar 1990, s. 11). Mange af vore største velsignelser har været en del af

Lykke er ikke afhængig af at få opfyldt alle sit hjertes ønsker. Lykke afhænger for en stor del af vores evne til at være taknemmelig for den overflod, vi allerede har.

vores liv så længe, at vi måske har glemt, at de er velsignelser. Hvor ofte tænker vi fx på, at vores fysiske legeme er en velsignelse, som vi ivrigt længtes efter, da vi som ånder var hos Gud?

En dag tænkte en søster over den rigdom, som musik gav hendes liv. Hun blev pludselig overvældet af en følelse af taknemmelighed for disse evige love, der gør os i stand til at nyde musik. Afledt deraf kom en stor påskønnelse for teknikken bag optagelse af musik, som gør det muligt at lytte til musik uden at være sammen med kunstnerne – et privilegium, som vi kun har kunnet nyde godt af i nogle enkelte generationer.

2. Erkend prøvelser som velsignelser. Det virker måske pudsigt at tænke på sygdom, samfundsomvæltninger, naturkatastrofer og personlige tragedier som velsignelser, men hvor tit har vi ikke hørt andre bære vidnesbyrd om den udvikling, de har oplevet ved at gennemgå perioder med udfordringer og prøvelser?

Nogle har antaget, at prøvelser kun er forbeholdt de ulydige. Men skrifterne gør det klart, at selv de ydmyge og lydige vil møde prøvelser. Erfaring er en stor læremester, og sommetider kan vore værste oplevelser være vores største læremestre (se L&P 122:7).

Det er måske derfor, vi har fået befaling om at takke for *alt* (se Ef 5:20). Nogle velsignelser kommer til os med smerte, men Herren lover, at »den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive herliggjort« (L&P 78:19).

3. Styrk omhyggeligt enhver taknemmelig følelse, uanset hvor lille den er. At styrke en taknemmelig følelse minder meget om at pusle om troens frø. Hvis vi værner om den første lille spire, vil den vokse og blive et smukt og frugtbærende træ (se Alma 32:27-37). Jeg har erfaret, at når jeg bliver opmærksom på en velsignelse, kan jeg styrke min følelse af taknemmelighed, hvis jeg straks giver udtryk for min tak.

4. Studér din patriarkalske velsignelse. Alt for ofte kan vi ikke se de gaver, som er givet specielt til os. Vores patriarkalske velsignelse kan hjælpe os med at genkende og påskønne disse personlige gaver. At læse vores velsignelse kan også hjælpe os med at undgå den menneskelige tendens til at ringeagte vore egne gaver og begære de gaver, andre har fået.

5. Læs Mosiah 2:19-25. Jeg føler ofte en taknemmelig ånd vende tilbage, når jeg læser disse vers i skriften. Kong Benjamins ord, skrevet i et letfatteligt og magtfuldt sprog, minder mig om, at vi alle skylder Herren alt, ja, selv livet.

6. Skriv dine velsignelser ned. Når vi skriver vore velsignelser i en dagbog, vil det hjælpe os til at fokusere på dem og gør os i stand til at huske dem senere, hvor vi måske ellers ville have glemt dem. Andre kan også få gavn deraf. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Dagbøger er en måde at tælle vore velsignelser på og til at efterlade en liste over disse velsignelser til vore efterkommere« (*Ensign*, maj 1978, s. 77).

7. Giv udtryk for din taknemmelighed til vor himmelske Fader. Når vi beder alene, minder Helligånden os ofte om velsignelser, som vi har overset. Offentlige bønner kan også åbenbare noget. Jeg har lært at lytte omhyggeligt, når andre beder. De gør sommetider opmærksom på velsignelser, der har undgået min opmærksomhed. Nogle af de bønner, der har påvirket mig mest, har været bønner, der næsten udelukkende fokuserede på velsignelser.

8. Giv udtryk for din taknemmelighed til andre. Det er blevet sagt, at når vor himmelske Fader ønsker at velsigne os, sender han ofte velsignelsen gennem en andens indsats – en ven, en forælder, en kirkeleder eller en lærer. Ved at udtrykke tak for disse repræsentanter for Herrens kærlighed opnår vi to væsentlige ting: Det minder os om den venlige og omsorgsfulde tjeneste, de har ydet for os, og det knytter vore hjerter sammen.

9. Betal en ærlig tiende. Grundlaget for taknemmelighed er forståelse af, at alt, hvad vi har, kommer fra Gud. Ved at returnere en tiendedel af vores indtægt til ham, anerkender vi den sandhed.

10. Overvind forhindringer for taknemmelighed. Uanset, hvad vi gør, vil bitterhed eller nedtrykthed

skubbe taknemmelige følelser langt bort. I sådanne tilfælde kan vore ulykkelige følelser måske skyldes noget, som vi ikke helt kan kontrollere. Personer, der lider af depressioner, har brug for professionel hjælp for at komme af med deres negative følelser.

STYRKEN VED TAKNEMMELIGHED

Ældste James E. Talmage bemærkede engang, at »Gud kræver tak, lovprisning og tilbedelse – ikke for at tilfredsstille ham som modtager af disse komplimenter – men til gavn for sine børn« (*Sunday Night Talks by Radio*, 2. udg, Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1931, s. 486). Det gode, vi modtager ved at udvikle et taknemmeligt hjerte, er uvurderligt. Det fremmer en følelse af ærbødighed for Gud og åbner derved vores sjæl for Helligåndens påvirkning. Det giver os mulighed for at finde glæde her og nu i stedet for engang i fremtiden, hvor alle vore ønsker er blevet opfyldt. Et taknemmeligt hjerte gør det muligt for os at gennemgå prøvelser med en fast viden om vor himmelske Faders kærlighed til os.

Jeg kan godt lide den måde, hvorpå en af mine venner har sammenfattet styrken ved taknemmelighed. »Et taknemmeligt hjerte,« siger han, »sidder altid til højbords.« □

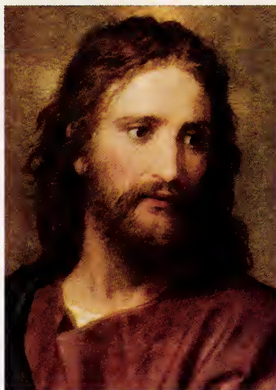

Hvad enhver ældste bør vide – og ligeledes enhver søster

En indføring i principperne for præstedømmets ledelse

Præsident Boyd K. Packer
Fungerende præsident for De Tolvs Kvorum

Da ældster ikke kan modtage fylden af præstedømmets velsignelser uden søstrene, synes man, at det ville være en god idé, at søstrene også kunne nyde godt af disse uddrag fra en tale ved en undervisningssession for generalautoriteter ved aprilkonferencen 1992.

Mindre end et år efter at Kirken blev organiseret, modtog profeten Joseph Smith en åbenbaring, som lød:

»Hør, o, I ældster af min kirke, som jeg har kaldet! Se, jeg befaler jer, at I skal komme sammen og blive enige om mit ord.

Og gennem troens bøn skal I modtage min lov, så I kan vide, hvorledes I skal lede min kirke og gøre alle ting ret for mig« (L&P 41:2-3).

Der findes nogle principper vedrørende præstedømmet, som enhver ældste bør kende, hvis han skal forstå, hvordan Kirken ledes, så alt gøres ret for Herren.

Det er principper, forskrifter og regler, som ofte overses, og som der sjældent bliver belært om.

Nogle af disse principper står i skrifterne, andre i håndbøgerne. Nogle af dem står ingen af stederne. De findes i Kirken. Man kan kalde dem traditioner, men de er mere end det. De er åbenbaringer, som kom, når Brødrene fordum kom sammen, blev enige om hans ord og opsendte deres bønner i tro.

Herren viste dem så, hvad de skulle gøre. De modtog ved åbenbaring »linie på linie og bud på bud« – sande principper, som dannede præstedømmets måde at gøre tingene på (se 2 Nephi 28:30; L&P 98:12). Det er de ting, vi gør, for at gøre det ret for Herren.

PRÆSTEDØMMET

Præstedømmet er den myndighed og magt, som Gud har skænket til mænd på jorden til at handle på hans vegne (se JSO, 1 Mos 14:28-31). Når vi udøver præstedømmets myndighed på rette vis, gør vi det, *han* ville gøre, hvis han var til stede.

DET MELKISEDEKSKE ELLER HØJERE PRÆSTEDØMME

Der er i Kirken to præstedømmer, nemlig Det Melkisedekske og Det Aronske, indbefattende Det Levitiske Præstedømme. Det første kaldes Det Melkisedekske Præstedømme, fordi Melkisedek var en stor højpræst: »Før hans tid kaldtes det *det hellige præstedømme efter Guds Søns orden*« (L&P 107:1-3).

Det Melkisedekske Præstedømme omtales også i skrifterne som det »højere præstedømme« eller præstedømmet, »som er efter Guds helligste orden« (L&P 84:18-19), samt præstedømmet »efter min enbårne Søns orden« (L&P 124:123; se også L&P 76:57).

»Af respekt eller ærbødighed for det højeste væsens navn og for at undgå at gentage hans navn for ofte, kaldte de, nemlig kirken i fordums tid, dette præstedømme efter Melkisedek eller det melkisedekske præstedømme« (L&P 107:4). Vi kan forstå, hvorfor det var nødvendigt. Navnet på præstedømmet omtales ofte ved vore møder og i lektionerne, og er trykt i håndbøger og i kursushæfter. Det ville være uærbødigt at anvende den hellige titel, som inkluderede navnet på Guddommen, uformelt.

Melkisedek, den store højpræst, identificeres i skriften som »Salems konge« eller, som vi ville sige i dag, Jerusalem (1 Mos 14:18; Alma 13:17-18). »Og det var til den samme Melkisedek, at Abraham betalte tiende« (Alma 13:15; se også 1 Mos 14:20).

Der er henvisninger til et patriarkalsk præstedømme. Den patriarkalske orden er ikke et tredje adskilt præstedømme (se L&P 84:6-17; 107:40-57). Alt, hvad der vedrører den patriarkalske orden er omfattet af Det Melkisedekske Præstedømme. »Alle andre myndigheder og embeder i kirken er tillæg til dette præstedømme [Melkisedekske]« (L&P 107:5). Den patriarkalske orden er en del af Det Melkisedekske Præstedømme, som gør

FOTO: STEVE BUNDERSON

Det Melkisedekske Præstedømme »forvalter evangeliet og holder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til Guds kundskab« (L&P 84:19).

værdige mænd, der har modtaget deres begavelse, i stand til at præsidere over deres efterkommere i tid og i al evighed.

DET ARONSKE ELLER MINDRE PRÆSTEDØMME

»Det andet præstedømme kaldes Arons præstedømme, fordi det blev overdraget Aron og hans sæd ... Det kaldes det mindre præstedømme, fordi det er et tillæg til det større eller melkisedekske, og har ret til at betjene i de ydre forordninger« (L&P 107:13-14).

Det kaldes sommetider for det forberedende præstedømme, fordi det forbereder én til det højere præstedømme.

Det Levitiske Præstedømme (se Hebr 7:11; L&P 107:6, 10) er en orden eller del af Det Aronske Præstedømme. Moses og Aron tilhørte Levi stamme (se 2 Mos 2:1-2, 10; 4:14). Under udvandringen fra Egypten fik levitterne præstedømmets ansvar for tabernaklet og slog altid lejr

nærmest tabernaklet (se 4 Mos 3:5-39). Mens den levitiske orden ikke fungerer i dag, indeholdes dets privilegier og myndighed i Det Aronske Præstedømme til en eventuel fremtidig anvendelse, som Herren måtte udpege.

PRÆSTEDØMMETS NØGLER

Præstedømmet har nøgler. Selv om ordet *nøgle* har andre betydninger, fx visdommens nøgle eller kundskabens nøgle, så er præstedømmets nøgler retten til at præsidere og lede Kirkens anliggender i eller på et område. Alle præstedømmets nøgler findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og ingen nøgler findes på jorden uden for Kirken.

APOSTLE

Alle mænd, der er ordineret til apostle og opretholdt som medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum, får alle præstedømmets nøgler overdraget (se L&P 27:13; 110:11-16; 112:30).

Kirkens præsident er den eneste person på jorden, som har retten til at udøve alle nøglerne i deres fylde (se L&P 132:7). Han modtager myndigheden, når han indsættes af De Tolv Apostle.

»Det højere eller melkisedekske præstedømmes magt og myndighed består deri, at det har nøglerne til alle åndelige velsignelser i kirken ...

Det mindre eller det aronske præstedømmes magt og myndighed består i besiddelsen af nøglerne til engles betjening, at tjene i de ydre forordninger, evangeliets bogstav, at forrette omvendelsens dåb til syndernes forladelse i overensstemmelse med pagterne og befalingerne« (L&P 107:18, 20).

Nøgler overdrages en mand, når han indsættes til at være præsident som fx præsident for en stav eller et kvorum eller som biskop. Rådgivere modtager ikke nøgler.

PRÆSTEDØMMET KAN IKKE DELES OP

Præstedømmet er større end nogen af dets embeder. Når en person først modtager Det Aronske eller Melkisedekske Præstedømme, overdrages det ham ved håndspålæggelse. Når han har fået overdraget præstedømmet, ordineres han til et embede i præstedømmet. Myndigheden i alle embeder stammer fra præstedømmet.

Præstedømmet kan ikke deles op. En ældste har lige så meget præstedømme som en apostel (se L&P 20:38). Når en mand modtager præstedømmet, modtager han det hele. Men der er embeder i præstedømmet – inddelinger af myndighed og ansvar.

Man kan udøve sit præstedømme i henhold til det embedes rettigheder, hvortil man er ordineret eller indsat.

»Det melkisedekske præstedømme har ret til at føre præsidiet og har magt og myndighed over alle embeder i kirken i alle tidsaldre og til at gøre tjeneste i åndelige ting« (L&P 107:8).

Enhver, der bærer Det Melkisedekske eller højere præstedømme, besidder også hele myndigheden fra Det Aronske eller mindre præstedømme.

DE ORDINEREDE EMBEDER I DET ARONSKE PRÆSTEDØMME

De ordinerede embeder i Det Aronske Præstedømme er:

Diakon
Lærer
Præst

Biskoppen er præsident for Det Aronske Præstedømme. Han får nøglerne overdraget i forbindelse med sin ordination. Han uddeler ansvar til sine rådgivere. De tre udgør biskoprådet, som er præsidentskabet (se L&P 107:15-17).

FOTO: ELDON K. LINSCHOTEN

Myndighed overdrages i Kirken ved ordination og ved indsættelse. I begge tilfælde gives en velsignelse til at ledsage ens virke i et embede, hvortil man er ordineret eller indsat.

DE ORDINEREDE EMBEDER I DET MELKISEDEKSKE PRÆSTEDØMME

De ordinerede embeder i Det Melkisedekske Præstedømme er:

Ældste
Højpræst
Patriark
Halvfjerdser
Apostel

Foruden at betegne et bestemt ordineret embede i Det Melkisedekske Præstedømme, benyttes titlen »ældste« også til at betegne enhver, der bærer det højere præstedømme. Derfor kan halvfjerdsere og apostle omtales som »ældste« (se L&P 20:38).

Selvom alle, der har fået Det Melkisedekske Præstedømme overdraget, modtager hele præstedømmet, omtales et embede sommetider som værende »højere« eller »mindre« end et andet embede. Embeder i Det Melkisedekske Præstedømme kan ikke kaldes »højere« eller »mindre«, de repræsenterer snarere tjeneste på forskellige områder.

Der er forskellige rettigheder, privilegier og myndighed, som forøges med hvert embede. Embederne som lærer eller præst omtales fx som værende højere end embedet som diakon. En præst i Det Aronske Præstedømme kan udføre enhver pligt, der er tildelt lærere eller diakoner. En præst kan fx omdele nadveren – en pligt, der normalt tildeles diakonerne. En diakon kan på den anden side ikke velsigne nadveren eller døbe – pligter, der er tildelt præster.

En ældste kan udføre enhver pligt, der er tildelt ethvert embede i Det Aronske Præstedømme, men han kan ikke gøre nogle af de ting, der hører til en højpræsts embede. Disse principper for præstedømmets ledelse er fastlagt ved åbenbaring og forandres ikke.

KVORUMMER

I tidernes fyldes uddeling har Herren instrueret, at præstedømmet bør organiseres i kvorummer, som er udvalgte forsamlinger af brødre, der er givet myndighed til at udføre Herrens arbejde, så hans værk kan skride frem.

Et kvorum er et broderskab. Bortset fra biskopper og patriarker er de, som er ordineret til embeder i præstedømmet, organiseret i kvorummer.

Selv om man kan kaldes til og blive afløst fra kirkelige opgaver, hvortil man er indsat, er medlemskab af et kvorum et varigt, styrkende tilhørsforhold. Det bliver en ret for den, der er ordineret til et embede i præstedømmet. Og at bære præstedømmet, herunder at komme i samt være medlem af et kvorum, skal anses for et helligt privilegium.

Kvorummerne i Det Melkisedekske Præstedømme er:

Det Første Præsidentskab
De Tolvs Kvorum
Halvfjerdsernes kvorummer
Højpræsternes kvorummer
Ældsternes kvorummer

Kvorummerne i Det Aronske Præstedømme er:

Præsternes kvorummer
Lærernes kvorummer
Diakonernes kvorummer

Hvert kvorum præsideres over af en præsident eller et præsidentskab. De Tolvs Kvorum præsideres over af en præsident, præsidenten for De Tolv (se L&P 124:127), ligesom præsternes kvorum præsideres over af biskoppen (se L&P 107:87-88).

Halvfjerdsernes kvorum præsideres over af syv præsidenter (se L&P 107:93). Alle andre kvorummer præsideres over af et præsidentskab bestående af en præsident, en førsterådgiver og en andenrådgiver.

FOTO: JOHN LUKE

Det Aronske Præstedømme kaldes sommetider for det forberedende præstedømme, fordi det forbereder én til det højere præstedømme. Biskoppen præsiderer over Det Aronske Præstedømme.

PRÆSTEDØMMETS ED OG PAGT

Der findes en ed og pagt i forbindelse med præstedømmet. Pagten påhviler manden; eden Gud. Det Melkisedekske Præstedømme modtages ved pagt. En mands pagt med Gud er: at være trofast og ære sine kaldelser i præstedømmet; give agt på det evige livs ord samt leve efter hvert ord, der udgår fra Guds mund (se L&P 84:33, 43, 44).

Til gengæld erklærer Gud med en eviggyldig ed, at alle, som modtager præstedømmet og adlyder pagterne, der vedrører det præstedømme, skal modtage »alt det, som ... Faderen har« (se L&P 84:38).

»Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der hører til præstedømmet.

Derfor modtager alle de, som får præstedømmet, denne min Faders ed og pagt, som han ikke kan bryde eller ophæve« (L&P 84:39-40).

ORDINATION OG INDSÆTTELSE

Der er to måder, hvorpå myndighed overdrages i Kirken: ved *ordination* og ved *indsættelse*. Embeder i præstedømmet – diakon, lærer, præst, ældste, højpræst, patriark, halvfjerdser og apostel – kommer altid ved ordination. Nøglerne til præsidentskab og myndighed til at handle i kaldelser i præstedømmet modtages ved indsættelse.

Embedet som ældste i Det Melkisedekske Præstedømme er fx et ordineret embede, men embedet som præsident for ældsternes kvorum er et embede, hvortil man indsættes og ikke ordineres. I begge tilfælde modtager man en velsignelse til at ledsage ens virke i et embede, hvortil man er ordineret eller indsat.

I Kirken er der mange embeder, hvortil man indsættes, både i præstedømmet og i hjælpeorganisationerne. Nogle pligter hører naturligt til i præstedømmet, og man behøver ikke at blive indsat. At besøge medlemmernes hjem (være hjemmelærer) er et eksempel.

Da kvinder ikke ordineres til præstedømmet, når de indsættes i embeder, f.eks som præsidentinde i en hjælpeorganisation, får de myndighed, ansvar og velsignelser forbundet med embedet, men de modtager ikke nøgler.

BEGRÆNSNINGER AF AUTORITET

Normalt kan privilegierne forbundet med en ordination til præstedømmet udøves overalt i Kirken. Præstedømmebærere behøver ingen forhåndsgodkendelse for at udføre ordinanser eller velsignelser, der ikke noteres på Kirkens optegnelser som fx indvielse af olie, salvelse af syge og at give en faders velsignelse.

Præstedømmet styres altid af dem, der har nøglerne, og en ordinanse skal godkendes af den præsiderende myndighed, som har de rette nøgler og præstedømme, hvis ordinansen skal noteres på Kirkens optegnelser.

Myndighed i forbindelse med et embede, man er indsat i, har begrænsninger, herunder også geografiske. Myndigheden hos en mand, der er indsat som præsident for en stav gælder kun inden for grænserne af den stav. Han er ikke stavspræsident for medlemmer i en nabostav, og en biskop er heller ikke biskop for medlemmer uden for hans ward. Når en mand ordineres til biskop, bliver han også indsat til at præsidere i et bestemt ward, og han har ingen myndighed uden for dets grænser. Når han afløses som biskop for det ward, besidder han stadig det ordinerede embede som biskop, men han kan ikke fungere, medmindre han igen indsættes til at præsidere over et ward.

Når en patriark ordineres, indsættes han til at give velsignelser til medlemmer i sin egen stav eller til dem, der kommer til ham hjemme i hans egen stav med en anbefaling fra den rette myndighed i en stav, hvor der ikke er en patriark. Disse principper for præstedømmets ledelse er fastlagt ved åbenbaring.

NORMAL ALDER VED KALDELSE TIL EMBEDER I PRÆSTEDØMMET

For at der kan være en fast orden ved oprykning i præstedømmet, er der fastsat en minimumsalder for at modtage præstedømmet og for ordination i hvert af de successive embeder i præstedømmet.

Det Aronske Præstedømme overdrages en ung mand, når han ordineres til diakon som 12-årig eller ældre. Han kommer da i et kvorum på op til 12 diakoner (se L&P 107:85). Når han fylder 14, kan han ordineres til embedet som lærer. Han kommer da i et kvorum på op til 24 lærere (se L&P 107:86). Når han fylder 16, kan han ordineres til præst. Han kommer da i et kvorum på op til 48 præster (se L&P 107:87). Når han er 18 år eller ældre, kan han få overdraget Det Melkisedekske Præstedømme og blive ordineret til ældste. Han kommer da i et kvorum på op til 96 ældster.

Åbenbaringen angiver, at det påhviler »præsidenten over ældsterne at præsidere over seks og halvfemsindstyve ældster, at sidde i råd med dem og undervise dem i overensstemmelse med pagterne« (L&P 107:89). Højpræsterne er ikke bundet af nogen bestemt alder, og der er ikke et fastsat antal i et kvorum af højpræster. Højpræster er organiseret i grupper med gruppeledere. Stavspræsidentskabet er præsidentskabet for højpræsternes kvorum i staven.

KALDELSE TIL ET EMBEDE

I Kirken påtager vi os ikke selv myndighed, der hører til et embede, hvortil man enten skal ordineres eller indsættes, eller en kaldelse. Vi skal kaldes til en stilling og opretholdes, ordineres eller indsættes samt modtage myndighed. Den femte trosartikel lyder: »Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger« (Trosartiklerne 1:5).

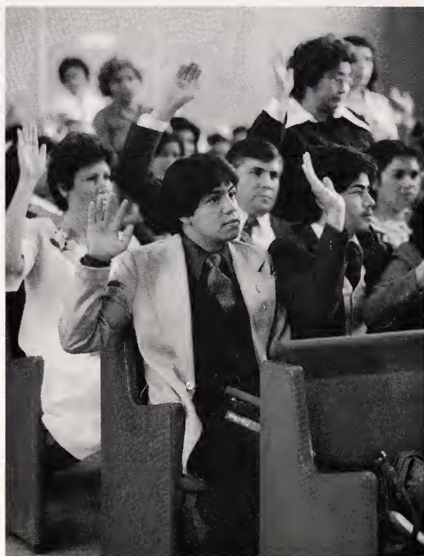
Enhver ældste bør vide, at en kaldelse er mere end en invitation eller anmodning, ja, mere end en opgave. Alt for ofte hører vi udtalelser som: »Jeg er blevet bedt om at

tjene som rådgiver i ældsternes kvorumspræsidentskab.« Det ville være mere passende at sige: »Jeg er blevet kaldet til at tjene som rådgiver.«

Vi kalder ikke os selv til embeder i Kirken. Vi tager imod kaldelsen fra dem, som præsiderer over os. Det er vore præsiderende brødres ansvar bønsomt at adspørge Herren om hans vilje i forbindelse med en stilling i Kirken. Princippet om åbenbaring fungerer i aktion. Kaldelsen fremføres derpå af den præsiderende embedsmand, som handler på Herrens vegne.

Vi afslår under normale omstændigheder ikke en kaldelse. Vi beder heller ikke om en afløsning ud over at gøre den præsiderende embedsmand opmærksom på omstændigheder, der kan gøre en afløsning tilrådelig.

Når vi omtaler dem, der er kaldet til en præsiderende position ved titlen på deres embede – som fx biskop eller præsident – fremmer det embedets værdighed, det minder indehaveren af embedet om sit hellige ansvar, og det minder os om vores forpligtelse til at følge deres råd og tage imod kaldelser fra dem.

De, der modtager Det Aronske eller Det Melkisedekske Præstedømme, skal opretholdes (eller til afstemning) ved et relevant møde. Medlemmer, der kaldes til stillinger i hjælpeorganisationer, opretholdes også, før de indsættes.

OPRETHOLDELSE TIL ET EMBEDE

Det Aronske eller Det Melkisedekske Præstedømme overdrages ikke, ej heller bliver man ordineret eller indsat i et embede i et af disse præstedømmer, medmindre man er villig til at leve op til standarderne for værdighed. Disse standarder omfatter moralsk renhed, betaling af tiende, efterlevelse af visdomsordet og standarderne for almindelig kristen opførsel.

Man skal kaldes af dem, der har den rette myndighed, og opretholdes (eller til afstemning) ved det rette møde samt ordineres eller indsættes af en, som har myndigheden. Dette kaldes »almindelig enighed« eller folkets røst (se L&P 41:9). Dette følger instruktionerne i åbenbaringen:

»Og atter siger jeg jer: Det skal ikke tillades nogen at gå ud at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden han bliver ordineret af en, der har myndighed, og som er kirken bekendt og på forskriftsmæssig måde selv er blevet ordineret af kirkens ledere« (L&P 42:11).

Bemærk, at der er to krav: For det første skal vi modtage myndighed fra én, som selv besidder den, og som er blevet ordineret af Kirkens ledere. Dernæst skal det være kendt i Kirken, at han har myndigheden.

Opretholdelse i præstedømmet og indsættelsen i et embede foregår åbenlyst, hvor det kendt for Kirken, hvem der har myndighed, således som skriften forlanger.

Der ligger en stor sikkerhed for Kirken i at få navne på dem, der kaldes til embeder i Kirken, fremlagt ved det rette møde (se L&P 20:65). Enhver, som er opportunist eller bedrager, vil blive genkendt. Hvis nogen hævder i det skjulte at være ordineret til en særlig kaldelse eller en højere orden af præstedømmet, kan man straks vide, at denne påstand er falsk!

Navnene på dem, der skal ordineres til Det Melkisedekske Præstedømme eller et andet embede i Det Melkisedekske Præstedømme fremlægges ved stavs- eller distriktskonferencer. (Et distrikt i en mission svarer til en stav. En gren i en stav eller et distrikt svarer til et ward). Forsamlingen bliver bedt om at godkende ordinationen ved at løfte højre hånd, eller, hvis de er imod ordinationen, kan de tilkendegive det med samme tegn. Dette foregår ved et stavsmøde, fordi stavspræsidentskabet præsiderer over Det Melkisedekske Præstedømme.

I nødstilfælde, hvis fx en ung mand skal afsted på mission og ikke er blevet ordineret til ældste, skal stavspræsidentskabet fremlægge hans navn til opretholdelse ved hans eget wards nadvermøde. Ordinationen fremlægges derefter til godkendelse ved det førstkommende relevante stavsmøde. Denne proces vil kun foregå i nødstilfælde; ellers er det ikke på sin plads.

Forfremmelser i Det Aronske Præstedømme opretholdes ved wardsmøder, fordi biskoprådet præsiderer over Det Aronske Præstedømme. Medlemmer, der kaldes til hjælpeorganisationer, opretholdes også før deres indsættelse ved de relevante møder i stav eller ward.

Biskoppen præsiderer som den almindelige dommer over alle medlemmer i sit ward, herunder også bærere af Det Melkisedekske Præstedømme (se L&P 107:74). Alle medlemmer betaler tiende til biskoppen og bør søge råd hos ham.

Biskoppen skal være højpræst (se L&P 68:19; 84:29; 107:17, 69-73) og betegnes som den præsiderende højpræst i wardet. I denne egenskab kan han præsidere over wardsråd og præstedømmets udøvende komitemøder i wardet, hvor lederne for ældsternes kvorum og højpræsternes gruppe er til stede.

Selv om biskoppen kan anbefale, at en mand ordineres til ældste eller højpræst og bekræfte hans værdighed, ligger godkendelsen og ordinationen under stavspræsidentskabets ledelse. En biskop kalder ikke og kan heller ikke afløse præsidentskabet for ældsternes kvorum; de hører under stavspræsidentskabets ledelse.

En biskop kan sammenkalde et disciplinærråd for at bedømme overtrædelsen hos en ældste i sit ward. Han kan udelukke ældsten af fællesskabet, hvis der er belæg for det, men han kan ikke fratage ham hans præstedømme ved udelukkelse.

Det kræver et disciplinærråd under præsidium af stavspræsidentskabet, som leder Det Melkisedekske Præstedømme.

TEMPELANBEFALINGER

Biskoppen har myndighed til at bedømme et medlems værdighed til at modtage en tempelanbefaling, og hans rådgivere har myndighed til at hjælpe ved at interviewe medlemmer i forbindelse med efterfølgende tempelanbefalinger. Stavspræsidenten eller hans rådgivere interviewer også dem, der skal til templet, fordi medlemmerne i templet vil deltage i Det Melkisedekske Præstedømmes ordinanser.

MERE END ET ORDINERET EMBEDE

Sommetider har en mand mere end et ordineret embede på en gang. Både biskopper og patriarker er fx også højpræster. En mand kan også besidde et ordineret embede og blive indsat i andre stillinger. En ordineret ældste kan fx blive indsat i stillinger som præsident for sit kvorum, missionsleder eller søndagsskolepræsident.

LAD HVER MAND PASSE DET EMBEDE, HVORTIL HAN ER BLEVET KALDET

Herren har rådet os til, at lade »hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet

kaldet« (L&P 107:99). En ældste, som er blevet kaldet til et præsiderende embede, bør respektere de kaldelser, som dem, han præsiderer over, har. Han bør lade dem gøre det, de er kaldet til, ja, tilmed hjælpe dem, uden at tiltage sig deres ansvar.

Til gengæld bør bærere af præstedømmet undgå at gå udenom deres direkte leder til en højere myndighed i forventning om, at de vil få bedre råd og mere visdom, åndelighed eller myndighed. Det er bedre at respektere kaldelserne hos dem, vi præsiderer over, og ligeledes hos dem, der præsiderer over os.

HERRENS NAVN

I stedet for at bruge navnet »mormonkirken,« bør vi kalde Kirken ved dens navn – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, »thi således,« har Herren fortalt os i en åbenbaring, »skal min kirke kaldes i de sidste dage« (L&P 115:3-4).

Når vi udfører en handling med præstedømmet, gør vi det altid i Herrens navn (se 3 Nephi 27:1-10). Når vi handler i henhold til den rette orden, handler vi på Herrens vegne, og det er, som om han selv var til stede, for så vidt angår gyldigheden af ordinansen. Herren sagde til en mand, som blev indsat til at forkynde evangeliet:

»Jeg vil lægge min hånd på dig *ved min tjener Sidney Rigdons hånd*; du skal få min Ånd, den Helligånd, Talsmanden, som vil lære dig om rigets fredelige anliggender« (L&P 36:2; fremhævelse tilføjet).

UNDTAGELSER

Sommetider må der være undtagelser for de regler og principper, hvormed præstedømmet ledes. Man skal omhyggeligt sørge for, at alt i forbindelse med ordinationer og indsættelser udføres på rette måde. Generelt bliver undtagelser godkendt af Kirkens Første Præsidentskab.

NOTERING AF ORDINATIONER OG INDSÆTTELSER

Der føres altid passende optegnelser over ordinationer og indsættelser i Kirken (se L&P 20:63-64; 85:1-2; 127:9).

For »se, mit hus er et ordens hus, siger Herren, og ikke et forvirringens hus« (L&P 132:8; se også 88:119; 109:8).

ORDINANSER

Det Melkisedekske Præstedømme »forvalter evangeliet og holder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til Guds kundskab. Derfor åbenbares gudfrygtighedens kraft i dets forordninger. Og uden disse forordninger og præstedømmets myndighed bliver gudfrygtighedens kraft ikke åbenbaret for menneskene i kødet. Thi uden dette kan intet menneske se Gud Faderens ansigt og leve« (L&P 84:19-22).

Præstedømmet, som altid er knyttet til Guds værk, »findes i Guds kirke gennem alle slægter og er uden dages begyndelse eller års ende« (L&P 84:17).

»Thi de, der er trofaste og får disse tro præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte.

Og videre, alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren;

thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,

og den, der modtager mig, modtager min Fader,

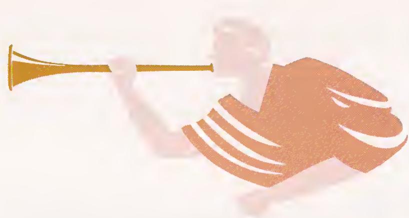
og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham« (L&P 84:33-38). □

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

143. ÅRGANG • NUMMER 11 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • NOVEMBER 1994

HISTORIER FRA MORMONS BOG

Hærføreren Moroni og frihedens symbol

Amalickiah, som var en ugudelig mand, ville være nephiternes konge. Mange nephiter forlod Kirken for at følge ham.
Alma 46:1, 4-5, 7.

Hvis Amalickiah blev konge, ville han søge at ødelægge Guds kirke og berøve folket deres frihed.
Alma 46:9-10.

Da Moroni, nephiternes hærfører, hørte, at Amalickiah ville være konge, blev han vred.
Alma 46:11.

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

Moroni rev sin kjortel i stykker og lavede et flag af den. På flaget skrev han: »Til erindring om vor Gud og vor religion, vor frihed og vor fred, vore hustruer og vore børn.«
Alma 46:12.

Moroni satte flaget på en stang og kaldte det frihedens symbol. Iført sin brynje og med flaget i hånden knælede han ned og bad.
Alma 46:13.

Han bad Gud om at beskytte dem, der troede på Jesus Kristus. Og han bad om, at der måtte herske frihed i landet, som han kaldte et frihedens land.
Alma 46:16-18.

Så drog Moroni ud blandt folket. Han svingede med flaget og opfordrede folket til at hjælpe ham med at forsvare friheden.
Alma 46:19-20.

Folk kom fra hele landet. De lovede at holde Guds bud og kæmpe for deres frihed.
Alma 46:21-22, 28.

Da Amalickiah så, hvor mange nephiter, der var mødt op for at forsvare friheden, blev han bange. Han og hans tilhængere flygtede for at slutte sig til lamaniterne.
Alma 46:29-30.

Moroni fulgte efter dem med hæren, men det lykkedes Amalickiah og nogle af hans mænd at undslippe.
Alma 46:31-33.

Moroni lod frihedens symbol hejse på hvert eneste tårn i nephiternes land. Nephiterne bevarede deres frihed, og der var atter fred i landet.
Alma 46:36-37.

ET ÅRHUNDREDE MED

Rebecca M. Taylor

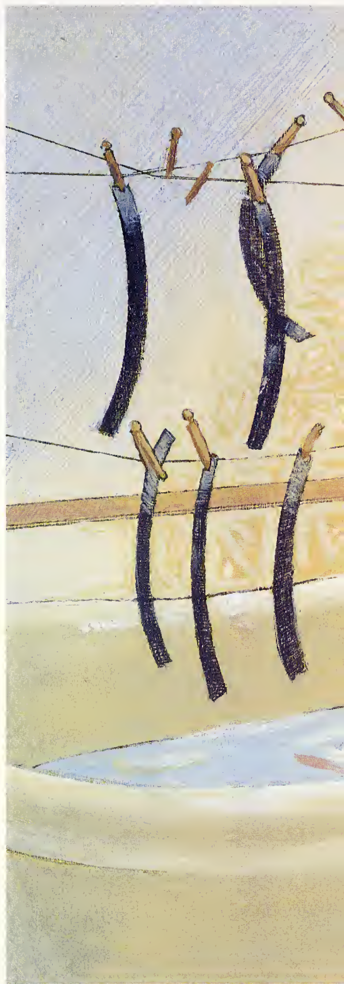
Måske var en af dine forfædre blandt dem, der sejlede til Amerika for fire hundrede år siden og jublede, da skibet endelig fik Plymouth Rock i sigte. Eller måske var en af dem en stolt samurai-kriger i det gamle Japan, eller måske så en af dem Leonardo da Vinci arbejde på et maleri i Italien for længe siden.

Uanset hvor du bor, så er der en vis chance for, at der er blevet udført tempelordinanser for nogle af dine forfædre. Og hvis ikke, så bliver det gjort for dem en dag! Slægtsforskere har rejst rundt i mange lande og indsamlet optegnelser om mennesker, som er døde uden at modtage de velsignelser, man kan få som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Optegnelserne bearbejdes og indsendes til templerne, hvor der udføres ordinanser for alle disse mennesker. Du, dine forældre eller andre kirkemedlemmer, som du kender, har måske været med til at udføre dette vigtige arbejde. I denne måned fejrer Utahs Genealogiske Selskab (eller som det hedder nu – Kirkens slægtshistoriske afdeling) sin 100 års fødselsdag. I 1894 modtog præsident Wilford Woodruff en åbenbaring om betydningen af evige familier. Han vidste, at familier skal besegles i templet med præstedømmets myndighed, hvis de skal kunne være sammen i evigheden. Han vidste også, at mange mennesker var døde uden at have fået mulighed for dette. Kirken havde brug for en organisation, som kunne finde optegnelser over disse mennesker. Derfor blev Selskabet stiftet den 13. november samme år.

Susa Young Gates, en af Brigham Youngs døtre, forstod også, at slægtshistorie var meget vigtigt. Hun havde været alvorligt syg og tæt på at dø. Hun blev mirakuløst helbredt af en præstedømmevelsignelse, hvori hun blev givet dette løfte: »Der er blevet afholdt et råd i himlen, og det er blevet besluttet, at du skal leve videre, så du kan udføre tempeltjeneste. Og du skal udføre et større arbejde, end du nogensinde før har gjort.«* Da hun var blevet rask, brugte hun meget af sin tid på at hjælpe andre med at finde deres forfædre. Hun oprettede klasser i slægtsforskning, opfordrede de hellige i Utah og Canada til at søge efter navne, og hun samlede en bog om slægtsforskning.

Anthon H. Lund, der var præsident for Selskabet i 1910, opfordrede også folk til at finde deres forfædre. Han bemærkede, at Kirken havde 2.000 missionærer, som hjalp de levende, så hvorfor ikke gøre lige så meget for de døde?

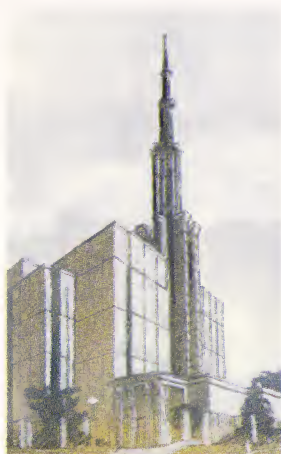
Kirkens pionerer inden for slægtsforskning måtte være meget opfindsomme. I oktober 1939 havde L. Garrett Myers og Ernst Koehler ansvaret for de første mikrofilmop-

ILLUSTRERET AF NATE PINNOCK

SLÆGTSFORSKNING

tagelser af kirkebøger uden for Utah. De arbejdede på et hotelværelse i staten Tennessee. En stor, irriterende ventilator i hotellets køkken fik deres værelse til at ryste, så det var vanskeligt at arbejde med deres fotografiapparater. Bror Koehler besluttede så, at de var nødt til at fotografere mellem kl. 22.00 og indtil tidligt om morgenen, hvor der var slukket for ventilatoren. De fremkaldte filmen i badekarret og tørrede den på en tørresnor.

Under anden verdenskrig, fra 1941 til 1945, havde de færreste mennesker tid til at tænke på slægtsforskning, og det var vanskeligt at skaffe det fornødne fotografiske udstyr. Da krigen var forbi, udvidede Selskabet sit arbejde, så det kom til at omfatte det østlige USA, Wales, Danmark, England og Holland. Mange andre lande er siden blevet inddraget.

Hvor bliver alle disse millioner af film så opbevaret? De fleste af dem ligger inde midt i et bjerg! Fra 1960 til 1963 sprængte man en stor hvælving i et granitbjerg øst for Salt Lake City. De fleste af optegnelserne opbevares der, og der bliver også fremkaldt film inde i hvælvingen. Men der er nu også filmlaboratorier i andre lande, så som Brasilien, Japan, Mexico og Tyskland.

Til tider har man oplevet mirakler i det slægtshistoriske arbejde. Et sådant mirakel fandt sted i 1971, da voldsomme regnskyl styrtede ned over øen Fiji i gennem en hel uge, og en kraftig storm var ved at vælte alle palmerne. Bølger fra havet skyllede ind over øen, og sten, grene og hustage flød ned ad de oversvømmede gader.

Molimau Tupa'i, som mikrofilmede for Kirken i Fiji, blev bekymret for alt det udstyr, som han havde på sit kontor. Da han trådte ind i kontorbygningen, hvor han arbejdede, så han, at gulvet stod under vand. Han var meget urolig, da han nærmede sig sit kontor, for han var bange for, at alle de film, bøger og kort, som han havde lagt på gulvet, nu var ødelagt. Men skønt alt så vådt og ødelagt ud, opdagede han til sin overraskelse, at vandet faktisk strømmede bort fra hans materialer på gulvet! Hans kontor var det eneste i hele bygningen, som stadig havde elektricitet. I flere dage måtte alt andet arbejde ligge stille, mens oprydningsholdet fik sat bygningen i stand. Men bror Tupa'i kunne arbejde uforstyrret videre.

Computere har gjort slægtsforskning meget lettere. Blot ved at trykke på et par taster, kan man finde ud af, hvad der er blevet udført for sine slægtninge. Og nye oplysninger kan føjes til filerne.

Utahs Genealogiske Selskab blev en del af Kirkens genealogiske afdeling i 1975, og i 1987 blev navnet ændret til slægtshistorisk afdeling. I dag bistår mere end 2.000 slægtshistoriske centre over hele verden folk med at udføre slægtsforskning.

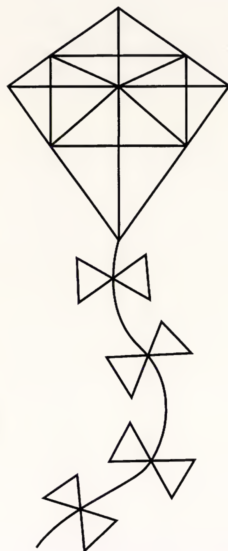
Takket være det arbejde, som udføres af tusinder af navneuddragere, kan mange mennesker, som er døde, nyde tempelordinansernes velsignelser. Nogle af jer har måske allerede været med til at samle oplysninger om jeres slægt, og måske vil I en dag være med til at gøre jeres forfædre til en del af jeres evige familie. ☐

** Alle oplysninger i denne artikel stammer fra en endnu ikke udgivet bog af James Allen og Kahlile Mehr og fra Links To Forever, som er redigeret af Connie Rector og Diane Deputy.*

HØJT AT FLYVE

Rosie Centrone

Hvor mange trekanter kan du finde skjult i dragen?

FRA PRIK TIL PRIK

Roberta L. Fairall

BIBELSKE PLANTER

Jacqueline Schiff

Kæd hver af disse personer sammen med den plante, som passer til ham eller hende.

____ 1.	1. Josef (1 Mos 41:49, 57)	a. Sennep
____ 2.	2. Jeremias (Jer 1:11)	b. Olieplante
____ 3.	3. Esajas (Es 55:13)	c. Cedertræ
____ 4.	4. Amos (Am 7:14)	d. Halm
____ 5.	5. Jesus (Matt 13:31)	e. Byg og hvede
____ 6.	6. Salomo (1 Kong 6:1, 9)	f. Korn
____ 7.	7. Noa (1 Mos 8:11)	g. Enebær og myrter
____ 8.	8. Farao (2 Mos 5:6-7)	h. Morbærfigner
____ 9.	9. Jonas (Jon 4:6)	i. Mandeltræ
____ 10.	10. Ruth (Ruth 2:23)	j. Oliven

Bibelske planter: (1) f, (2) i, (3) g, (4) h, (5) a, (6) c, (7) j, (8) d, (9) b, (10) e.

ÆLDSTE LINO ÁLVAREZ

Fra et interview med ældste Lino Álvarez fra De Halvfjerds

Ligesom Nephi i Mormons Bog er også jeg født »af retskafne forældre.« Vi var tolv børn – flest drenge, kun to piger – i min familie. Jeg var det tiende barn. I mange år arbejdede min far som bygningsarbejder langt fra vores hjem. Til tider var han væk i flere uger. Mor måtte slide i det for at tage sig af os børn. Hun udrettede små mirakler med de få penge, som far tjente.

Da jeg var fire år gammel, boede jeg i en lille landsby i staten Coahuila i Mexico. Der boede højst hundrede mennesker i byen. Her blev jeg for første gang opmærksom på Bibelen. Hver uge kom der nogle mænd, som fortalte børnene historier fra Bibelen. Jeg elskede disse bibelshistorier lige med det samme.

Min far holdt meget af at læse i Bibelen. Han var ikke katolik, men det var min mor. Hun tog os med i den katolske kirke, lige fra vi var helt små. Og så i 1956, da jeg var 12 år, besøgte SDH-missionærerne os. De var ikke alene meget dygtige, de var også inspirerede nok til at involvere min mor og os børn i lektionerne. Hver gang de besøgte os, læste de noget fra skrifterne – næsten altid fra Mormons Bog – og når de så kom næste gang, bad de os fortælle, hvad de havde sagt sidste gang, og hvad vi havde læst. De tre af os børn, som endnu boede hjemme, blev døbt sammen med far og mor et halvt år senere.

Da jeg blev døbt, var jeg for gammel til at komme i Primary. Men jeg kom der alligevel i to år. Jeg bar allerede præstedømmet, men grenen var så lille, og primarylærerne var så gode, at jeg kom i klassen. Jeg elskede Primary, og jeg er især taknemlig for tre fremragende lærere – Olga Ramos, Lida del Bosque og Irma Torres – for det var gennem dem, jeg lærte evangeliet at kende.

Efter at jeg var blevet døbt, blev Kirken mit et og alt. Jeg elskede at være i kirke sammen med de andre medlemmer. Jeg kan huske, at jeg ofte var der om lørdagen sammen med diakonerne for at gøre rent i kirkesalen og gøre alt klar til søndagens møder. Jeg deltog også i GUFs aktiviteter. Fordi jeg så missionærerne i Primary og hjemme hos os selv, besluttede jeg mig meget tidligt for, at jeg ville på mission. Jeg var meget lykkelig, mens jeg var på mission. Jeg tjente i det vestlige Mexico i to år.

Adlyd Herrens befalinger, børn. Beslut jer allerede nu for at tage på mission og at blive gift i templet. Hvis I beslutter jer for disse ting i jeres sjæl og sind nu, mens I er små, så vil I blive gode missionærer, gode ægtefæller og gode forældre. Jeg tror, at det, verden har allermest brug for, er gode fædre og mødre, som leder deres familier.

Børn, hold jer langt fra alt det, som vil føre jer bort fra vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Sådan noget som at lyve, stjæle, tage narkotika, bryde visdomsordet eller andre ting, som profeterne har fortalt os er forkerte. Vælg jeres venner

Modstående side: **Lino (*til venstre*) sammen med sin mor og sin fætter Gabriel. *Ovenfor:* Et år gammel, som 12-årig, da han gik ud af grundskolen, og som voksen, da han blev kaldet som halvfjerdser. Ældste og søster Álvarez med deres børn. *Til højre:* Som ung mand sammen med sin far.**

med omhu. Gode venner får os til at gøre gode ting, mens dårlige venner får os til at gøre dårlige ting.

Bered jer nu på at rejse på mission. Hold jer selv moralsk rene. Hvis I holder jer selv rene og værdige på enhver måde, og hvis I værdigt tager nadveren hver søndag, så vil I blive effektive missionærer, og senere vil I blive ledere i Kirken.

Jeg elsker alle jordens børn. Med den magt og myndighed, jeg besidder som generalautoritet, velsigner jeg jer, at I vil kunne modtage alle de velsignelser, som jeres forældre ønsker, at I skal have.

Det betyder ikke noget, hvor I bor, eller hvad hudfarve, øjenfarve eller hårfarve I har. Alle mennesker på jorden er Guds sønner og døtre, og han ønsker, at vi skal vende tilbage til ham lige så rene, uskyldige og værdige, som vi var, da vi blev født. □

MISSIONÆRER FORKYNDER FRED

Judy Edwards

»Hvor liflige på bjergene er glædesbudets fodtrin, som endnu forkynder fred!« (Mosiah 15:16).

Vidste du, at missionærer forkynder fred? At forkynde fred vil sige, at man fortæller andre om Jesu Kristi evangelium.

Mormons Bog beretter, at for mange år siden stod profeten Abinadi foran kong Noa og hans præster. Abinadi bar sit vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium med mod og stor kraft. Han takkede også for dem, der havde forkyndt fred eller fortalt andre om evangeliet, for de missionærer, som endnu forkyndte fred, og for de missionærer, som i fremtiden ville forkynde evangeliets budskab (se Mosiah 12:17-15:18).

Alma var til stede ved kong Noas hof den dag. Mens han lyttede til Abinadis ord, blev han velsignet med et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Han blev selv missionær og belærte om de ord, som han havde hørt fra Abinadi. Han forkyndte fred til alle de mennesker, som ville høre på ham (se Mosiah 17:2; 18:1).

Gennem historien har mange andre gode mænd og kvinder båret deres vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium og forkyndt fred. Vi hører om fire andre af disse i Mosiah 27:34-37: »Og fire af dem ... hed Ammon og Aaron, Omner og Himni; således hed Mosiahs sønner.

Og de rejste over hele Zarahemlas land og blandt hele det folk, som kong Mosiah regerede over ... og udlagde profetierne og skrifterne for alle, der ønskede at høre dem.

Og således blev de redskaber i Guds hånd til at bibringe mange kundskab om sandheden, ja kundskab om deres Forløser.

Og hvor velsignede er de ikke! Thi de udråbte fred, de bragte gode tidender om det gode, og de erklærede for folket, at Herren regerer.«

Du kender måske nogle missionærer, som prædiker Jesu Kristi evangelium – som forkynder fred rundt omkring i verden – lige nu. Og ligesom Abinadi fordum, er også vi taknemlige for dem!

Du kan også forkynde fred ved at bære dit vidnesbyrd om Jesus Kristus. Ligesom Abinadi, Alma, Ammon, Aaron, Omner, Himni og nogen fra din familie eller dit ward eller gren kan du fortælle om det evangelium, som kommer fra »fredens stifter; ja, Herren selv« (Mosiah 15:18).

Forslag til fællestid

1. *Hjælp hvert barn med at lave en »Jeg Kan Forkynde Fred«-side til deres Fredsbog (se Forslag til Fællestid, punkt 3,* Børnestjernen, *februar 1994, side 10). På den side kan børnene skrive og tegne noget, som de kan gøre for at dele evangeliet med andre. For eksempel: »Jeg kan invitere en ven med i kirke.« »Jeg kan give min nabo en Mormons Bog.« »Jeg kan være et godt eksempel og adlyde budene.« »Jeg kan være venlig mod andre.« »Jeg kan lære Trosartiklerne udenad og fremsige dem for andre.« »Jeg kan bære mit vidnesbyrd om Jesus Kristus.«*
2. *Inddrag børnene i en missionærsamtale (se* Fællestid i Primary, *side 105).*
3. *Fortæl historier fra skriften om børn, der har virket som missionærer som fx den lille israelittiske tjenestepige (se 2 Kong 5:1-14) og Daniel, Shadrak, Meshak og Abed-Nego (se Daniel 1). Find også historier fra vore dage om børn, der missionerer (se i Primarys kurshæfter).*
4. *Hjælp børnene med at lave et missionærnavneskilt, som indeholder barnets navn og sætningen »Jeg Kan Forkynde Fred.«* ☐

Instruktioner

Farvelæg missionærfingerdukkerne på denne side. På et andet stykke papir kan du lave fingerdukker, som forestiller andre missionærer, I kender. Det kan for eksempel være brødre, søstre, bedsteforældre eller venner, som har været på mission. Og lav så en dukke, som forestiller dig selv! Klip dukkerne ud og lim bundstykket sammen med tape, så det passer som en ring om din finger. Brug dukkerne til at fortælle om disse missionærer.

ILLUSTRERET AF JERRY HARSTON

BROR THORSENS TÆRTE

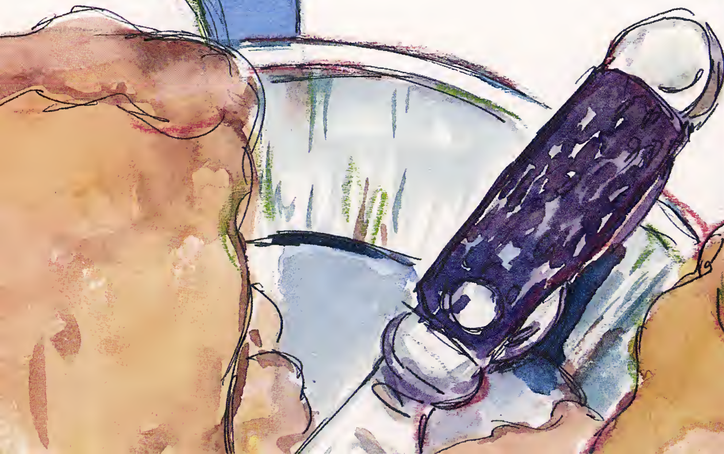

Alma J. Yates

»Skær et stykke til mig, Thomas,« hviskede min lillebror Jonas, mens vi gemte os i buskene og kiggede sultent på mors ferskentærte.

Jeg kiggede over på min ven Christian, der knælede ved siden af Jonas. Han stirrede på ferskentærten. Jeg tørrede mig om munden med bagsiden af hånden, halede min lommekniv frem og stak den ned i den sprøde skorpe, som var drysset

ILLUSTRERET AF LYNN FARRAR, EFTER ORIGINALTEGNINGER AF DALE KILBOURN

med kanel og sukker. Langsomt skar jeg tærten over.

»Tror du, at vi bliver afsløret?« hviskede Christian, da jeg rakte ham et stykke tærte, der dryppede af ferskenfyld.

Jeg rystede på hovedet, selvom jeg slet ikke var sikker på det. Men det ville jeg ikke have, at Jonas og Christian skulle vide. »Nej,« sagde jeg. »Det bliver aldrig opdaget. Mor gav os fem tærter, som vi skulle aflevere. Hun har sikkert glemt, at vi skulle give en af dem til bror Thorsen.«

Kort efter slikkede vi det sidste klistrede ferskenfyld af fingrene.

»Min mave er lige ved at revne,« klynkede Jonas. »Jeg har aldrig spist så meget tærte før.«

»Bare vi ikke havde spist det så hurtigt,« klagede Christian. »Det smager slet ikke godt, når man er nødt til at sluge sådan et stort stykke i tre mundfulde.«

»Ja,« klynkede Jonas igen, mens han gned sig på maven. »Jeg føler mig lidt sløj.«

Jeg nikkede og følte mig også sløj, men det skyldtes ikke kun, at vi havde spist hele tærten. Inderst inde vidste jeg godt, at jeg følte mig sløj, fordi vi havde spist en stjålen tærte. Mens jeg kiggede på den tomme tærteform, ønskede jeg, at vi havde afleveret tærten til bror Thorsen.

Vi vaklede frem fra buskene og begav os hjemad. Jeg gemte tærteformen under min trøje.

Mor var inde i stuen, da vi listede ind i huset og sneg os ud i køkkenet. Vi vaskede tærteformen og stillede den på plads i skabet. Og så spurtede vi hen mod hoveddøren.

»Hør, Thomas,« råbte mor, netop som vi nåede hen til døren. »Har I afleveret alle tærterne?«

Jeg sank en klump og snappede efter vejret. »Alle blev glade for dine tærter, mor.«

»Og hvad sagde bror Thorsen?« spurgte hun ivrigt. »Det er hans fødselsdag i dag. Jeg har lovet ham en tærte nu i flere uger. Han troede ikke, jeg ville huske det.«

»Havde du lovet bror Thorsen en tærte?« spurgte Jonas.

Mor nikkede og smilede. »Jeg ringer til ham i eftermiddag og ønsker ham tillykke med fødselsdagen.«

»Jeg syntes, du sagde, at det aldrig ville blive opdaget,« sagde Jonas bebrejdende, mens vi traskede ned ad havegangen.

»Ja,« sagde Christian. »Vi bliver helt sikkert afsløret. Hvad skal vi nu gøre?«

»Jeg kunne da ikke vide, at det var bror Thorsens fødselsdag,« sagde jeg surt. »Desuden var I da selv med på den.«

»Vi må få fat i en anden tærte,« sagde Jonas.

»Ja,« mumlede jeg. »Og inden mor ringer til bror Thorsen.«

»Jeg har det!« sagde Christian. »Min mor er til funktionærmøde i Primary. Lad os gå hjem til mig og bage en tærte.«

»Vi aner jo ikke, hvordan man bager en tærte,« sagde Jonas.

»Så må vi lære det,« sagde jeg.

»Hvad skal vi gøre først?« spurgte Jonas, da vi stod samlet om Christians køkkenbord.

»Jeg har set min mor bage tærter. Vi skal bare lave en tærtebund, hælde frugtfyld i og smække den i ovnen.«

»Men hvordan laver vi tærtebunden?« spurgte Jonas.

»Stik mig en skål, noget mel og lidt bagepulver,« hvæsede jeg. »Skal jeg da gøre det hele? Vi rører det bare sammen, ruller det ud og lægger det i en tærteform.«

Mens Christian hældte mel i og Jonas rystede bagepulveret ud, tog jeg en træske og forsøgte at blande de to ingredienser. Det var meget sværere, end jeg havde troet.

»Det er slet ikke let at røre sammen, vel?« bemærkede Jonas.

»Måske skal der vand i. Hæld lidt vand i,« kommanderede jeg.

»Det ser da bedre ud, end da vi begyndte,« sagde Christian et par minutter senere. »Men det ligner nu stadig ikke en tærtebund.«

»Det er heller ikke en tærtebund,« vrissede jeg. »Ikke endnu. Det er bare dej. Måske ser det bedre ud, hvis vi ruller det fladt. Det er først, når mor ruller det ud, at det rigtig ligner tærtedej.«

Dejen faldt enten fra hinanden eller klistrede til kagerullen, men vi fortsatte ufortrødent. Vi slog i det med næverne, stak i det med en ske og hev i det med fingrene. Da vi endelig fik det ned i tærteformen, var der stadig klumper i det og kanten så noget ujævn ud.

»Hvad skal vi bruge til fyld?« spurgte Jonas.

»Har I nogen ferskner?«

Christian rystede melet af hænderne og kiggede i køkkenskabene. Han vendte tilbage med en stor dåse ferskner. »Kan de bruges?« spurgte han.

Jeg nikkede. »Vi har jo ikke andet.«

Vi fiskede ferskenerne op og lagde dem i tærtebunden, og bagefter drak vi al saften. Vi kunne ikke lave et stort stykke dej til at dække tærten med, så vi satte en masse små stykker sammen.

»Det ligner altså ikke en af mors tærter,« mumlede Jonas.

Christian nikkede. »Der mangler noget.«

»Kanel og sukker,« sagde jeg med et smil. »Mor drysser altid kanel og sukker på tærten.«

Christian tog sukkerskålen, og Jonas fandt kanelkrukken, og så begyndte de at drysse det på.

»Er det nok?« spurgte Christian.

Jeg rystede på hovedet. »Der skal meget kanel og sukker til at dække alle hullerne.«

Det var sent på eftermiddagen, da vi endelig tog tærten ud af ovnen.

»Den ligner slet ikke en af mors tærter,« sagde Jonas.

»Den ligner ikke noget, som nogen kunne finde på at spise,« sagde Christian.

»Måske kan bror Thorsen ikke se forskel på gode og dårlige tærter,« sagde Jonas.

»Sikkert ikke,« sagde jeg håbefuldt. »Han kan li' rosenkål. Folk, der kan finde på at spise rosenkål, kan også spise den her tærte.«

»Måske skulle vi dække den til med en serviet,« sagde Christian. »Så kan vi bare give den til ham og gå, inden han kigger på den.«

Tærten var stadig varm, da vi trippede langsomt op ad bror Thorsens havegang. Jeg sank en klump, mens jeg ringede på. Christian og Jonas gemte sig bag mig.

»Næh, men goddag, drenge.«

»Vi kommer med en tærte,« sagde jeg hurtigt og rakte ham tærten. »Mor bad os aflevere den her tærte.«

»Det var vel nok pænt af hende, Thomas. Hun sagde, at hun ville bage en, men jeg troede, at hun ville glemme det. I aner ikke, hvor meget jeg holder af jeres mors tærter.«

Vi begyndte at gå vores vej.

»Gå ikke, drenge. Kom ind og få et stykke tærte sammen med mig.«

»Næ, vi skal ...« Min mave begyndte et snøre sig sammen. »Vi ... øh ... vil da ikke spise din tærte.«

Inden vi vidste af det, sad vi ved bror Thorsens spisebord. Han stirrede på tærten, da han havde fjernet servietten. Så kiggede han på os, og så på tærten igen.

»Alle kan jo have en dårlig dag,« sagde Jonas. »Ingen kan bage en perfekt tærte hver gang. Selv ikke mor.«

Bror Thorsen trak på skuldrene og fandt en kagekniv frem. Hele tærtelåget smuldrede, så snart han stak kniven i det. Bror Thorsen skævede til os, men vi så ikke op. Vi

blev ved med at stirre på tærten. Fersknerne var brune og indtørrede, og tærtebunden var enten for dejagtig eller for melet.

Vi forsøgte at spise lidt af den, men det gik slet ikke. Den var ikke til at spise, det var slemt nok at skulle se på den. Selv bror Thorsen lagde gaflen fra sig og tog en stor slurk vand.

»Har jeres mor virkelig bagt den tærte?« spurgte han, mens han stak til den masse, som lå på hans tallerken.

Jeg vidste, at jeg ikke kunne lyve. Jeg ville ikke. »Mor bagte en tærte til dig, men vi spiste den. Da vi fandt ud af, at det var din fødselsdag, og at mor ville ringe til dig, så bagte vi den her tærte. Sladrer du nu til hende?«

Bror Thorsen lo. »I har jo givet mig en tærte. Var den første tærte god?«

Vi nikkede trist, mens jeg tilføjede: »Men det var slet ikke sjovt at spise en stjålen tærte. Vi blev bare syge af det.«

»Nå, så kan jeg da fortælle jeres mor, at hun bagte en dejlig tærte. For det gjorde hun jo, ikke?«

Jeg nikkede og så ned i bordet. »Vi er kede af det, bror Thorsen. Det skal ikke ske igen. På ære.« Christian og Jonas nikkede samtykkende.

Kort efter traskede vi langsomt ind i vores køkken. Mor smilede, da vi trådte ind. »Jeg har noget til jer,« bekendtgjorde hun. »I har jo altid ønsket at få jeres helt egen tærte.«

Vi nikkede.

Hun gik hen til køkkenbordet og hentede en stor, flot ferskentærte. »Jeg har bagt den her til jer,« sagde hun.

Jeg kunne mærke, at min mave slog knuder. Det, jeg mindst af alt havde lyst til, var endnu en tærte. Jeg kiggede på Christian og Jonas, og de kiggede på mig. De var helt grønne i hovederne.

»Mor,« sagde jeg, mens jeg holdt mig på maven. »Hvis du ikke har noget imod det, så tror jeg altså ikke, at vi kan spise den. Men,« tilføjede jeg, »bror Thorsen vil meget gerne have en af dine tærter.«

»Men han har da allerede fået en af mine tærter. Og jeg troede, at I var vilde med mine tærter,« sagde hun og så lidt såret ud.

»Vi elsker dine tærter, mor. Faktisk så spiste vi bror Thorsens tærte.«

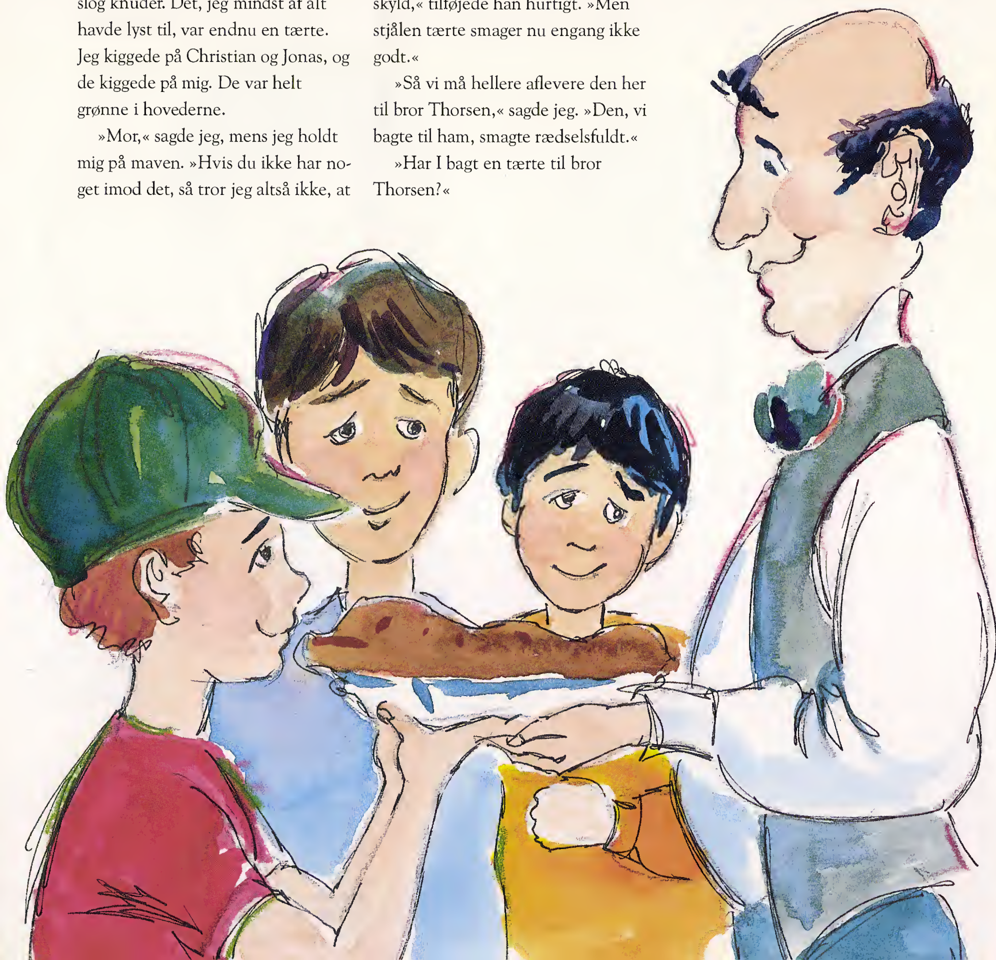
»Men den smagte ikke ret godt,« indskød Jonas. »Og det var ikke din skyld,« tilføjede han hurtigt. »Men stjålen tærte smager nu engang ikke godt.«

»Så vi må hellere aflevere den her til bror Thorsen,« sagde jeg. »Den, vi bagte til ham, smagte rædselsfuldt.«

»Har I bagt en tærte til bror Thorsen?«

Christian rystede på hovedet. »Jeg er ikke sikker på, at man kan kalde det en tærte. Det lignede snarere en naturkatastrofe.«

»Men vi har lært noget af det,« skyndte jeg mig at sige. »Så fra nu af, når du beder os om at gå ud med tærter, kan du være helt sikker på, at vi afleverer dem. Det lover vi dig.« ☐

MODTAGELSE AF SÆRLIGE PRÆSTEDØMMEVELSIGNELSER

Når vi læser den storslåede beretning om Frelserens besøg på det amerikanske kontinent, ønsker vi måske inderligt at have været blandt dem, som så Herren tage »deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem« (3 Nephi 17:21). Selv om Frelseren ikke er blandt os rent fysisk, har han gjort det muligt for os at modtage præstedømmevelsignelser. Nogle af disse velsignelser er en del af nødvendige ordinanser – som fx bekræftelser og ordinationer i præstedømmet. Til andre tider kommer opmuntrende velsignelser og vejledning som en del af navngivning og velsignelse af små børn, indsættelser eller patriarkalske velsignelser. Og vi kan altid modtage særlige præstedømmevelsignelser med vejledning, helbredelse og trøst.

VI KAN BEDE OM PRÆSTEDØMMEVELSIGNELSER

Vore udfordringer er forskellige, men der er tidspunkter, hvor vi alle kan føle behov for en velsignelse fra Gud. Disse velsignelser kan komme gennem værdige bærere af Det Melkisedekske Præstedømme. En ældre kvinde med dårligt helbred, som tit følte sig ensom, bad en præstedømmebærer om en velsignelse for at få hjælp til at forstå den mission, Gud havde til hende. En anden søster, det eneste medlem af Kirken blandt skolens lærere, skulle tale med sine kollegaer om nogle spørgsmål, som der havde været stor uenighed om. Hun bad om en velsignelse fra sin hjemmelærer, for at hun kunne have Ånden med sig. En mor bad sin mand om en velsignelse i begyndelsen af hvert skoleår for at få den nødvendige vejledning i sit arbejde med deres børn.

ILLUSTRERET AF BETH WHITTAKER

- *Hvad kan få dig til at bede om en velsignelse?*

VI MÅ UDØVE TRO

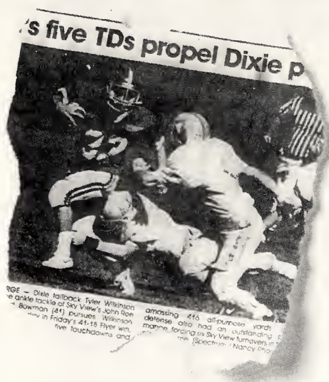
Virkningen af en præstedømmevelsignelse afhænger til dels af modtagerens tro. At bede om en velsignelse er i sig selv udøvelse af tro. Faste som forberedelse til velsignelsen kan øge vores tro og modtagelighed for Åndens tilskyndelser. Men vores mest effektive forberedelse kan være dagligt at skabe et tillidsforhold til Gud. Det omfatter bøn, studium af skriften, omvendelse, lydighed og ofre.

Efter en velsignelse hjælper det at overveje og bede om det, der blev sagt. En mor, som var fortvivlet over en datter, der var flyttet hjemmefra og havde trukket sig ud af aktivitet i Kirken, bad sin mand om en velsignelse og blev lovet, at dette barn en dag ville være en kilde til glæde for hende. I de vanskelige måneder, der fulgte, fik hun ved at huske velsignelsen styrke til ikke at give op eller gå i panik. Hun sagde: »Vi bør virkelig lytte, skrive de udtalelser eller løfter, der fangede vores opmærksomhed, ned i vores dagbog samt gå tilbage til dem – gå tilbage til dem og husk, hvad Herren har sagt – gå tilbage og tro.« Selv om det altid er passende at bede om en velsignelse i vanskelige situationer, bør vi ikke gentagne gange søge velsignelser inden for en kort periode eller gå rundt til forskellige brødre, indtil vi finder den velsignelse, vi kan lide.

Gud glæder sig over at velsigne os (se L&P 41:1). Profeten Joseph Smith belærte: »Vor himmelske Fader er mere fordomsfri og overbærende i sine synspunkter og uendelig i sin nåde og med sine velsignelser, end vi er rede til at tro eller modtage ... Han ønsker at blive udspurgt af sine børn. Han siger: 'Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde'« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 308).

- *Hvordan kan præstedømmevelsignelser hjælpe dig med at udfylde dit livs mission?* □

FØR OG EFTER

Tyler Wilkinson

I begyndelsen af 1991 var jeg indblandet i en bilulykke, hvor jeg blev lam i det meste af kroppen. Siden har jeg haft god tid til at sammenligne mit liv før med mit liv nu. På nogle områder det det samme. Og dog er der utallige forskelle.

Før min ulykke var min indstilling, at jeg skulle prøve at være fuldkommen på fire grundelementer i mit liv. Nævnt i rækkefølge efter betydning dengang var de (1) fysisk form, (2) mental form, (3) åndelighed og (4) følelsesmæssig stabilitet.

Nu er den indbyrdes rækkefølge af disse fire vigtige hjørnesten i mit liv forandret.

Før ulykken var mit syn på livet som en 18-årig idrætsudøver, der troede, han vidste alt. Selv om jeg voksede op i en religiøs familie og kun havde gode følelser omkring min tro, var åndelighed ikke det, jeg prioriterede først. I stedet var styrke, fart og hurtighed for mig vigtigere end både religion og skolegang. Jeg mente, at den eneste grund til at gå i skole var for at kunne spille på skolens hold.

Selv om jeg fik ret gode karakterer, valgte jeg ofte at træne fodbold eller baseball i stedet for at forberede mig til en eksamen eller færdiggøre en skoleopgave. Jeg havde uddannelsesmæssige mål og vigtige religiøse mål, men de rangerede efter mine sportslige ambitioner. Følgerne af ulykken har hjulpet mig med bedre at forstå, hvad der er *virkeligt* vigtigt.

Siden den 16. februar 1991 – den dag, jeg faldt i søvn ved rattet, mens jeg kørte min bil – har jeg haft lejlighed til at betragte livet fra en helt anden synsvinkel. Jeg har haft masser af tid til at tænke over og tilpasse min prioritering. Jeg holder stadig meget af sport og mener, at det giver mulighed for at opbygge karakter. Men det er ikke det vigtigste i mit liv mere. Jeg erkender nu, at min religion, min familie og mine venner er grundlaget for min lykke, ikke sportspræstationer.

Min forstand er mit største aktiv, og jeg forstår, at den skal motioneres, ligesom mine ben eller mine lunger blev styrket i sport. Jeg er taknemmelig for at kunne gå på college og opnå viden. Selv om jeg fysisk er sat ned i tempo, går det nu hurtigere for mig åndeligt og mentalt.

Jeg forstår nu, at erhvervelse af viden og større åndelighed er vedvarende processer, og jeg tror, at min nye prioritering hjælper mig med at opnå disse vanskelige mål.

Ikke mange mennesker får chancen til at leve livet ud fra to meget forskellige synsvinkler. Jeg er taknemmelig for denne mulighed. Den har hjulpet mig med at placere min åndelighed, mine mentale evner, følelsesmæssig stabilitet og fysiske evner efter deres rette betydning. □

FOTO: JED CLARK

HVORDAN KAN JEG SKELNE MELLEM ÅNDENS TILSKYNDELSER OG MINE EGNE TANKER?

Jeg har bedt længe om et problem, og jeg er ikke sikker på, om jeg har fået et svar. Hvordan kan jeg skelne mellem Åndens tilskyndelser og mine egne tanker, mine håb og min frygt?

Svarene er tænkt som en hjælp og perspektiv, men ikke en officiel tilkendegivelse af Kirkens lære.

VORES SVAR:

Det er en velkendt situation. Du knæler ved din seng og beder om noget, der virkelig har bekymret dig. Du udgyder dit hjerte for Herren, afslutter din bøn og venter så på et svar. Tankerne flyver rundt i dit sind. Er det inspiration, eller er det noget, du selv finder på?

Vær først og fremmest ikke bange for dine egne tanker, dine håb og din frygt. Hvis du omhyggeligt og ærligt har overvejet dit problem, vil dine tanker danne grundlaget for en beslutning, som du kan gå til Herren med for at få bekræftet. Og hvis du efterlever befalingerne og lever sådan, som vor himmelske Fader ønsker, du skal, er der en god chance for, at din beslutning er korrekt.

Med hensyn til håb og frygt er det sværere at bedømme, fordi det involverer følelser, som kan minde om åndelig indsigt. Dine håb kan være retfærdige håb, og din frygt kan være velbegrundet, eller de kan være egoistiske og nedbrydende. Prøv at afgøre, hvilke følelser (hvis det er følelser) der kan være medvirkende til dine konklusioner. Drøft dine følelser med Herren. Ved at gøre dette vil du se din afgørelse i perspektiv og åbne dit hjerte og sind for andre muligheder.

Men hvad med de tanker og følelser, der kommer *efter* studium og bøn? Ja, der er større chance for, at de er virkelige åndelige indblik – men de *kan* stadig komme fra dit indre.

Helt ærligt, det er ikke altid let at skelne. Ligesom alle andre færdigheder, kræver det tid og indsats at genkende Åndens tilskyndelser. Det svarer lidt til at lære et nyt sprog. Du kan forstå nogle ord og vendinger efter den første time, men med lidt øvelse vil du forstå langt mere.

En måde at afprøve kilden til din inspiration på er at følge rådet i Moroni 7:13:

»Men se, det, som er af Gud, indbyder og leder til at gøre godt uophørligt; og derfor er alt det, som indbyder og leder til at gøre godt og til at elske Gud og til at tjene ham, indgivet af Gud.«

Undersøg omhyggeligt de tilskyndelser, du modtager. Er de i overensstemmelse med skrifterne og Kirkens lære? Vil de bringe dig nærmere til din himmelske Fader? Vil de hjælpe dig med at hjælpe dine venner eller din familie? Eller vil de kunne volde skade – fysisk, åndeligt eller på anden måde?

Men, kan du spørge, hvad nu, når du forsøger at vælge mellem to valg, der begge »leder til at gøre godt«? Du er nødt til at forstå, at selv om *begge* alternativer er gode, er der måske ingen af dem, der er det rette for *dig*, eller måske kunne begge være rigtige, og du skal blot afgøre, hvilken *du* ønsker. Det er også muligt, at afgørelsen ikke er særlig vigtig i dit liv og ikke behøver guddommelig bekræftelse.

Træf en beslutning på baggrund af studium og på de tilskyndelser, du har modtaget, og tag derpå den afgørelse til Herren. Hvis afgørelsen er rigtig, vil du føle godt ved den; hvis den er forkert, sker det ikke (se L&P 9:7-9).

Ingen kan selvfølgelig fortælle dig, præcis hvad du vil føle, når Ånden påvirker *dig*. Nogle af læserne, som

FOTO: STEVE BUNDERSON

har svaret på spørgsmålet, henviser til en brænden i brystet – andre til en rolig fredfyldt følelse. Du må gennem erfaring lære, hvordan Åndens tilskyndelser påvirker dig.

Husk også, at Herren ikke altid kommer med et øjeblikkeligt svar på dine bønner. Sommetider svarer han først efter flere års studium og bøn fra din side. Sommetider lader han dig tilmed selv løse et problem, så du kan udvikle dig. I sådanne situationer må du gøre det, du synes er bedst, mens du fortsat beder om vejledning.

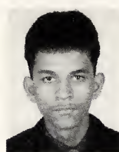
Når du så har handlet efter Åndens tilskyndelser, må du ikke begynde at tvivle, selv om resultatet ikke var præcis, som du havde håbet. Det betyder ikke nødvendigvis, at du har misforstået Ånden.

Hvis du analyserer resultatet, vil du sikkert finde ud af, at du blev vejledt hen mod større velsignelser end dem, du oprindelig havde håbet på. Og jo mere du følger Ånden, jo bedre vil du være i stand til at skelne dens vejledning.

DE UNGE SVARER:

Ånden taler med en stille, sagte stemme til dit hjerte og sind – vi kan ikke altid høre den med vore ører. Når vi søger inspiration, skal vi være opmærksomme på en idé, der dukker op i vores sind, såvel som en følelse, der kommer i hjertet. Den overordnede fornemmelse er fred og retfærdig overbevisning.

Vi bør huske, at hvis ideen er god og får os til at gøre det, der er rigtigt, så kommer den fra Gud, og vi bør følge den (se Moroni 7:13-14).

Gilson F. da Silva, 19,
Fazendinha Ward,
Portão Curitiba Stav
Brasilien

Der har været mange gange i mit liv, hvor jeg troede, at jeg ikke modtog svar på et spørgsmål, som jeg havde stillet min himmelske Fader. Men sandheden er, at svaret kom. Det var blot ikke det, jeg forventede eller ønskede, så jeg ville ikke acceptere det. Vi må være villige til at acceptere Guds vilje og ikke insistere på at få vores egen.

Vi er også nødt til at forstå, at løsningen på vores problem ikke bare rækkes til os af vor himmelske Fader uden en indsats fra vores side. Vi må nå frem til vores egen retfærdige løsning og derpå tage den til vor himmelske Fader og bede om hans velsignelse til vores afgørelse.
Katiuska Gutierrez Marinado,
Capitán Avalos Ward,
Santiago Gran Avenida Stav, Chile

Som UV-gruppe besvarede vi spørgsmålet hver for sig og skrev derpå denne sammenfatning.

Vi var enige om, at hvis vi henvender os ubeslutsomt til vor himmelske Fader, så kan ethvert svar, vi modtager, være lige så uklart for os. Vi ved, han hører os og ønsker det bedste for os, men det er en hjælp, hvis vi i vores eget sind klart ved, hvad formålet med vores bøn er.

I henhold til skriften kan vor himmelske Fader besvare vore anmodninger bekræftende (»derved skal du fornemme, at det er rigtigt«) eller negativt (uklare tanker).

I andre situationer kommer svaret måske ikke så omgående. Det er ikke, fordi vor himmelske Fader har glemt os, men fordi han ved, hvornår tiden er inde til at åbenbare svaret. I mellemtiden handler vi i henhold til vores handlefrihed og stræber efter at gøre det rette og forhåbentligt træffe gode afgørelser.

Endelig tror vi på virkningen af tro – når tro tiltager, øges kraften i personlig åbenbaring. Vi bliver ligesom Nephi, der blev tilskyndet »af Ånden, thi [han] vidste ikke på forhånd, hvad [han] skulle gøre« (1 Nephi 4:6).
De unge voksne,
Villa Alemana Ward,
Villa Alemana Stav, Chile

Før jeg beder til Herren om svar på et spørgsmål, sikrer jeg mig, at det er en retfærdig forespørgsel. Så forbereder jeg mig med bøn og faste. Selvfølgelig må jeg også bruge den

intelligens, som Herren har givet mig, til at forsøge at finde mine egne løsninger. Først da søger jeg hans bekræftelse. Svaret kan komme direkte fra Helligånden eller måske gennem en anden, som Herren har valgt som sit redskab. Jeg kan afgøre, om løsningen kommer fra vor himmelske Fader, fordi alt godt kommer fra ham, og han vil altid hjælpe mig, når jeg viser mig trofast og værdig til hans vejledning.

Anna-Louise Fleckinger, Colmar Gren, Nancy Stav, Frankrig

Du kan forberede dig på at være åben for Åndens tilskyndelser ved at holde taler og bære dit vidnesbyrd i kirken. Jo mere du bærer dit vidnesbyrd, desto mere modtagelig vil du være for Åndens røst.

Sergei Oudan, 16
Leeuwarden Gren
Apeldoorn Stav, Holland

Før man bliver en dygtig ingeniør, må man gå i skole, læse de rigtige bøger og tidsskrifter om emnet, gå til eksamener og have alle de nødvendige redskaber. Man må udvikle kontakter inden for faget og følge råd fra erfarne ingeniører. Man på tro på sine egne evner og have tro på noget større end en selv.

Der er meget, vi som sidste dages hellige skal vide for at udvikle os som Guds åndelige børn. Vi har brug for vores skole – Kirkens organisation. Vi er nødt til at læse de rigtige bøger – skrifterne.

Vi skal rådføre os med vore mere erfarne brødre og søstre – især dem i lederstillinger. Vi må tro på vor Fader i Himlen og udvikle en tillid til vores tro, der kan modstå presset fra verden.

Hvis vi dagligt anvender alt det, vi lærer, vil vi få et bedre forhold til Gud. Og hver gang vi kommunikerer med vor himmelske Fader, kan vi være sikre på Åndens inspiration og skelne det, der er evigt, fra det, der er timeligt.

Aileen Tandan, Taft Gren, Surigao Distrikt Fillippinerne

Jeg ved, at vi kan blive inspireret gennem Ånden, hvis vi stræber efter at leve i harmoni med Jesu Kristi evangelium. Studium af skriften hver dag vejleder mit liv, så mine tanker og ønsker lettere bliver udtryk for Åndens inspiration.

Hver dag er en ny dag, og jeg udvikler mig mere og mere.

Guillermo Calvo,
Hospitalet Ward,
Barcelona Stav, Spanien

Vi skal huske Herrens formaning om ikke at »lade munden løbe, som hedningerne gør, fordi de tror, at de bønhøres for deres mange ord.

Dem må I ikke ligne. *Jeres fader ved, hvad I trænger til, endnu før I beder ham om det«* (Matt 6:7-8; fremhævelse tilføjet).

Kim O-sik, Shin Jeong Ward, Pusan Stav, Korea

Du kan bidrage til at gøre SPØRGSMÅL OG SVAR bedre ved at besvare spørgsmålet herunder. Send dit svar inden den 1. januar 1995 til Stjernen, Hans Egedes Gade 2, 1., 2200 Kbh. N. Husk navn, alder, adresse, ward og stav i dit svar. Vedlæg også et fotografi, hvis det er muligt. Det vil ikke blive returneret. Hvis dit svar er af fortrolig karakter, kan du bede om, at dit navn ikke offentliggøres. Ikke alle svar vil blive benyttet.

SPØRGSMÅL: Min ven og jeg elsker at se sæbeoperaer i fjernsynet. Flere ledere i Unge Piger har frarådet, at vi ser sådanne programmer. Er der i virkeligheden noget galt med dem? □

DEN TREDJE INTERNATIONALE KUNSTKONKURRENCE

EFTERLEVELSE AF EVANGELIET I EN VERDENSOMSPÆNDENDE KIRKE

Herover: BLIV FORTROLIG MED SKRIFTERNE; *lertøj, af Taichi Aoba, Saijo-shi, Japan.*
Til højre: YOLANDA, EN TAPPER MOR I ZION; *farveblyanter på papir, af Sheri Lynn Boyer Doty, Salt Lake City, Utah.*

Maleri, træ, sten, ler, metal, papir og kurvefletning var blandt de kunstneriske medier anvendt af flere end 500 sidste dages hellige kunstnere, som deltog i den tredje internationale kunstkonkurrence (1994) arrangeret af Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie.

Sidste dages hellige over hele verden blev opfordret til at udtrykke deres tro og hengivenhed over for evangeliet gennem kunst. Kunstnerne, både professionelle og amatører, søgte at udtrykke konkurrencens tema – Efterlevelse af evangeliet i en verdensomspændende kirke – gennem henvisninger til deres forskellige kulturer.

I deres værker inden for temaet skildrede de evangeliske emner som familieenhed, tiende, missionering, studium af skriften, tempeltjeneste, slægtshistorie og den evige familie.

Ud af fem hundrede bidrag blev to hundrede udvalgt til at blive udstillet på museet i foråret og sommeren 1994. En række af disse kunstværker blev erhvervet til museets permanente samling for midler skænket til museet. Ingen af Kirkens midler blev brugt til erhvervelse af disse kunstværker.

Eksempler på de udstillede værker vises på de efterfølgende sider. □

© Sheri Lynn Boyer Doty

Til venstre: DET SMUKKE TEMPEL I SEOUL, KOREA; *krystal, af Yu-Seon Kim, Seoul, Korea.*

Til højre: HELLIGE ORDINANSER; *præget og farvelagt metal, af Ana Maria Mirand de Oliveira, Peixinhos-Olinda, Brasilien.*

Yderst til højre: LAMANITERNE BLOMSTRER SOM ØRKENENS ROSE; *broderi og oliemaleri, af Maris Gladis, Barrientos de Monterroso, Guatemala City, Guatemala.*

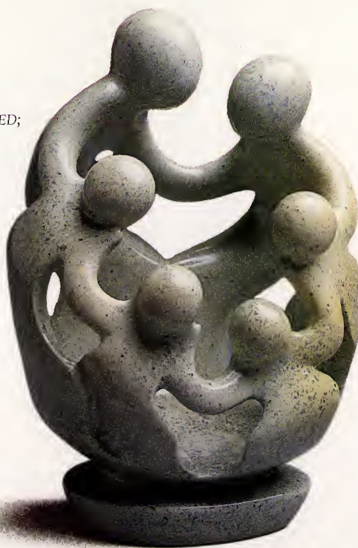

KALDET TIL AT TJENE; *akryl på lærred, af Carlos Matamoros M., West Valley City, Utah.*

Til venstre: ILLUMINATION; *oliemaleri på lærred, af Bernardo M. Gray, Baguio City, Filippinerne.*

Til højre: DE SYV VÆRDINORMER: SKATTE AF LYS OG SANDHED; *pastelmaleri på papir, af Linda W. Geisler, Fairchild (U.S.) Air Force Base, Washington.*

LYKKELIG FAMILIE PÅ SEKS BESEGLET FOR TID OG AL EVIGHED; *udskåren opal, af Agrippa Ndongwe, Mutare, Zimbabwe.*

Holy Bible

Til venstre: ET I TROEN; *oliemaleri på lærred, af Bernadette Bernal Perez, San Leandro, Californien.*

Til højre: VI ER VERDEN; *oliemaleri på lærred, af Eiko Fujiyama, Sakakibara-machi, Japan.*

VEND BARNETS HJERTE TIL SINE FORFÆDRE; *skulptur af stof, af Margery Sorenson Cannon, Salt Lake City, Utah.*

ITALIEN

GRUNDFÆSTET PÅ TROEN

DeAnne Walker

Gennem århundreder har Mellemitaliens smukke landskab inspireret malere, forfattere, musikere og digtere. Så langt øjet rækker ses bølgende bakker og marker, som prydes af vingårde, parasolgraner, cypresser og oliventræer. Man må erkende, at Mesteren har skabt et af sine fineste mesterværker her.

Som årene er gået, er der sket forandringer i det idylliske område. Motorveje skærer gennem det fredfyldte landskab, og maskiner har erstattet dyrene på marken. Men af større betydning end den forandring, som har fundet sted i omgivelserne, er den forandring, som er sket med de mennesker her, som har taget imod Jesu Kristi evangelium. Siden 1966, hvor ældste Ezra Taft Benson genindviede Italien til evangeliets forkyndelse, har flere hundrede trofaste mennesker sluttet sig til Kirken i denne egn. Et tydeligt tegn på denne vækst sås tydeligt, da Firenze Distrikt, som ligger mellem Rom og Milano og strækker sig fra kyst til kyst i Mellemitalien, blev opdelt i tre separate distrikter: Pisa, Firenze og Rimini. Disse tre distrikter tæller til sammen 14 grene og 1.290 medlemmer af Kirken.

Disse pionerer har opfostret mange stærke medlemmer. Deres tro er med til at gøre denne egn endnu skønnere.

Præsident Roberto Asioli, *til venstre*, præsiderede over Firenze Distrikt i tre år og tjener nu som præsident for det nyoprettede Rimini Distrikt i Italien. *Øverst:* Arno-floden genspejler Firenzes skønhed.

FOTO: ALFRED W. WALKER

ET STILLE EKSEMPEL

»Jeg følte mig, ligesom Nephi må have gjort, inden han kendte Herrens budskab,« mindes Roberto Asioli, der er præsident for Rimini Distrikt i Italien. »Jeg gjorde allerede mange af de rigtige ting, inden jeg hørte om evangeliet. Men jeg boede i en turistby, hvor der er mange forlystelser og diskoteker, så det var ikke noget særlig åndeligt sted.« Faktisk arbejdede bror Asioli på et diskotek, da han traf missionærerne i 1981. Han var en modløs, ung mand, som var inde i en meget svær fase af sit liv. Hans hustru, Loretta, havde netop mistet det barn, de ventede, og lå derfor på hospitalet.

Roberto var alene hjemme, da det bankede på døren. »Jeg kiggede ud af vinduet og så ældsterne stå derude. Men jeg var meget nedtrykt og var ikke i humør til at tale med dem, så jeg lukkede ikke op.«

Men ved samme tid næste aften bankede det atter på døren. »Denne gang lukkede jeg op og bød missionærerne indenfor,« mindes han. »Vi begyndte at tale sammen, og jeg kunne straks fornemme deres

***Øverst:* Familien Asioli: Loretta, Matteo, Roberto og Alice. *Ovenfor:* Præsident Asioli hilser på Vittorio Favaretto fra Firenze Gren.**

ånd. Det faldt mig ikke svært at tage imod deres vidnesbyrd. Tiden var moden til, at jeg kunne modtage evangeliet.«

Da Roberto hørte mere om evangeliet, ønskede han brændende at fortælle sin kone, hvad han følte i sit hjerte, og at han ønskede at blive døbt. Hun reagerede langtfra, som han havde håbet. Hun var slet ikke interesseret, og hun var ikke glad for hans nyfundne tro. Roberto blev skuffet og spekulerede på, om han kunne tage imod evangeliet og blive døbt uden sin kone.

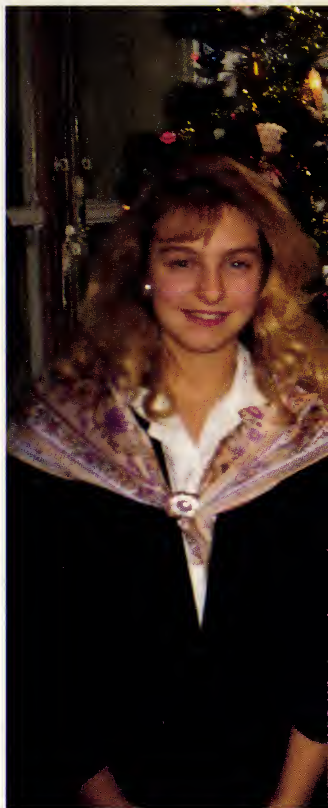
Han bad om, at Loretta måtte føle den samme ånd og glæde, som han havde oplevet, og han overvejede at udsætte sin dåb, indtil hun havde oplevet det.

»Da jeg fortalte ældsterne, at jeg var bekymret for min kone, gav de mig en velsignelse med et løfte fra Herren,« siger Roberto. »De sagde: 'Hvis du vil lade dig døbe, så viser du Herren din tro, og han vil aldrig svigte dig. Du vil omvende din kone.'«

Roberto fortsatte derfor med at studere evangeliet. Når ældsterne besøgte deres hjem, gik Loretta ud i køkkenet og blev der, indtil de var gået. »Der var som en kløft imellem os i den periode,« siger Roberto. »Det var meget svært for mig at overveje at slutte mig til Kirken, for jeg frygtede, at hun altid ville 'blive i køkkenet!'

Men jeg huskede, hvad ældsterne havde sagt: 'Herren vil ikke svigte dig.'«

Tyve dage efter at ældsterne havde banket på Roberto Asiolis dør, blev han døbt. Han var et af de første medlemmer af Kirken i Rimini. Han vidste, at han stod ved en skillevej i sit liv. Han måtte træffe nogle vigtige beslutninger. Hvad skulle han stille op med sit job på diskoteket? Hvordan kunne han dele evangeliets glæde med sin kone? Han besluttede, at opsige sit job på diskoteket og bruge al sin energi på at efterleve evangeliet.

Og Loretta betragtede ham. Hun så til, da han begyndte på et nyt arbejde – et, som ikke var så sikkert. Hun så til, da han mistede jobbet og i stedet startede sit eget firma. Hun så til, når han om søndagen stod tidligt op på kolde morgener for at køre til kirke på sin motorcykel. Men han prøvede aldrig at tvinge hende til at tage med. Hun så til, når han studerede skrifterne. Og hun så til, når han bad ved sengen hver aften.

Og de talte sammen. I begyndelsen talte de ikke om Kirken eller missionærlektionerne, men om deres liv og deres ægteskab.

Loretta mindes: »Jeg indså, at Kirken og dens budskab betød meget for Roberto. Og jeg indså også, at jeg ikke kunne forholde mig passiv. Jeg er jo trods alt hans kone! Jeg måtte lære noget mere om evangeliet, så jeg begyndte at læse Mormons Bog.« Roberto døbte Loretta to måneder efter, at han selv var blevet døbt.

Der var også andre, som betragtede ham. Da Roberto høfligt afslog den vin, han fik tilbudt ved en familiemiddag, tænkte Lorettas far: »Manden er jo blevet forrykt!« Men deres familier så til, mens Roberto og Lo-retta begyndte på et nyt og bedre liv. De så, at denne nye religion ikke blot var som det fine tøj, de kun havde på om søndagen. Det var en religion, som de efterlevede i dagligdagen. De så til, mens de bad bordbøn inden måltiderne.

»I begyndelsen var det svært at nedbryde Lorettas og mine forældres fordomme,« siger Roberto. »Men nu

Alberto Sottili betragter sin familie som sin største skat.
***Fra venstre:* Silvia, Maria Teresa, Alberto, Sara og Simona.**

Bror Sottili lærte at lave smykker, da han var 14 år gammel. Hans butik og værksted ligger ikke langt fra hans hjem i Firenze.

er de glade for, at vi er medlemmer af Kirken.«

Og der var en anden, som betragtede dem på afstand. »Min bror holdt altid øje med, hvad jeg gik og foretog mig,« mindes Roberto. »Jeg sagde ikke til ham, at han skulle forlade sin kirke og slutte sig til min. Jeg holdt bare af ham og viste ham omsorg. For otte år siden gav jeg ham et eksemplar af Mormons Bog og præsenterede ham for missionærerne. For tre år siden døbte jeg ham.«

Familien Asioli er vokset, siden de sluttede sig til Kirken. De har nu tre børn: Matteo på 11 år, Alice på 7 og Thomas, som blev født i maj. Sam-tidig er også Kirken vokset. Da Roberto Asioli blev grenspræsident for 13 år siden, var der kun 10 mennesker i Rimini Gren. Nu er der flere end 90 medlemmer.

I tre år – fra april 1991 til april 1994 – præsiderede præsident Asioli over det oprindelige Firenze Distrikt. I embeds medfør har han brugt lang tid på at rejse rundt til distriktets 14 grene, og han har ofte foretaget den to timer lange tur over bjergene fra Rimini til distriktshovedkvarteret i Firenze. Præsident Asioli er stadig et godt eksempel for de hellige i sin kaldelse i det nye Rimini Distrikt. Det har ikke afskrækket præsident Asioli, at han må bruge megen tid på sin kaldelse. »Mit arbejde i Kirken kræver planlægning og organisering, men jeg udvikler mig ved det. Herrens værk er aldrig let!«

Hundredvis af medlemmer er blevet berørt af den kærlighed og hengivenhed, som Roberto og Loretta Asioli udviser. Og der er nok mange flere, som har bemærket deres stille eksempel, og som betragter dem.

OMGIVET AF SKØNHED

Alberto Sottili er sølvsmed. Han forstår sig på og værdsætter smukke ting. Hver eneste dag skaber ham nye smykker i sin butik i Firenze i Italien. Smukke halskæder, ørenringe og brocher. Men han omtaler sine evner meget beskedent. »Min butik er egentlig bare et lille værksted,« siger han. »Jeg ville så gerne være musiker, men det havde jeg ikke råd til. Så da jeg var 14 år gammel, tog jeg et sommerjob og lærte at lave smykker.«

Tre år senere – på et tidspunkt, hvor hans liv virkede meget usikkert, og han søgte efter en mening med det hele – hørte Alberto noget, som fyldte hans liv med fred og skønhed. »Gud elsker dig,« fortalte en slægtning, som var medlem af Kirken, ham.

Alberto blev så rørt af denne enkle udtalelse, at han indvilligede i at knæle ned og bede sammen med ham. »Jeg følte en fantastisk indre fred, da vi havde bedt, og jeg følte, at jeg burde lære mere om denne kirke.«

Da ældsterne begyndte at undervise Alberto i evangeliet i 1974, fortalte de ham om Joseph Smith, visdomsordet og formålet med livet. »Mens jeg lyttede, blev jeg grebet af den kendsgerning, at det, missionærerne fortalte mig, virkede så bekendt,« mindes Alberto. En måned senere blev Alberto døbt.

I dag – 20 år senere – er Albertos liv stadig omgivet af skønhed. I gennem mange år var han alene med sine to ældste døtre, Simona og Silvia. Da de var henholdsvis 12 og 11 år gamle, traf han sin nuværende kone, Maria Teresa. De blev gift i templet i Schweiz og har nu to yndige døtre mere, Sara på 6 år og Denise Gloria på 1 år. De ældste piger, som nu er 19 og 18, har stærke vidnesbyrd om Kirken og nærer ønske om at tage på mission. Simona siger eftertænksomt: »Det er takket være evangeliet, at jeg er det menneske, som jeg er i dag. Evangeliet påvirker mig hver eneste dag af mit liv. Skønt det til tider kan virke svært, så føler jeg, at evangeliet giver mig styrke og frihed.«

Silvia følger i sin fars kunstneriske fodspor og studerer maler- og billedhuggerkunst. Hun følger også i hans åndelige fodspor, som det ses af hendes vidnesbyrd: »Jeg er meget taknemlig for min far. Det var takket være ham, at jeg kunne blive medlem af Kirken. Folk ude i verden mener ofte, at de har frihed til at gøre lige, hvad der passer dem. Men jeg mener, at lydighed mod evangeliets love er det eneste, som kan gøre os rigtig fri for byrden af alt det dårlige i verden. Evangeliet er mig en hjælp og en styrke. Det er mit et og alt. Det vigtigste, jeg ved, er, at Gud elsker mig og lytter til mig.«

I Firenze, der jo er kendt for sine smukke kunstskatte, taler Alberto Sottili om sine egne skatte: »Jeg tror, at alt godt kommer fra Gud. For at holde sammen på vores familie, må vi arbejde, bede og holde familieaften. Vi må ikke tillade det onde at komme ind i vores hjem.«

Og Maria Teresa er enig: »Jeg kan ikke forestille mig mit liv uden evangeliet. Evangeliet *er* mit liv!«

DET VIRKEDE SOM EN UNDERLIG RELIGION

Da dr. Luca Ceccherini-Nelli traf Barbara Muller i Washington D.C. i 1979, anede han ikke, i hvor høj grad hans liv nu ville ændre sig. Han var på det tidspunkt i USA for at forske i AIDS-virus ved National Institute of Health, og hun arbejdede som ingeniør for USA's energiministerium.

De traf hinanden gennem fælles bekendte, og de havde ikke kendt hinanden ret længe, før de havde en usædvanlig diskussion om religion. Efter at have betragtet nogle medlemmer af en religiøs organisation, bemærkede Barbara: »Der er mange underlige religioner til.«

Luca, der ikke vidste, at Barbara fornylig var blevet medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, svarede: »Nå, jeg kender da ellers en religion som er mere underlig end den der. Mormonerne!« Efter en lang pause vovede Barbara endelig at spørge, hvorfor han mente, at mormonerne var underlige.

»Tjoh, de er anderledes. De ser nydelige ud. De er altid velklædte. Men de er meget strikse og strenge,« sagde Luca.

De spadserede lidt videre, indtil Barbara igen brød stilheden. »Jeg er mormon,« sagde hun. »Og mine børn skal opdrages som mormoner.«

De så kun hinanden én gang til, inden deres arbejde kaldte dem til hver sin ende af verden, og de mistede kontakten med hinanden.

»Men hun havde gjort indtryk på mig,« mindes Luca. »Hun var ikke som andre mennesker, jeg havde truffet. Jeg kunne ikke glemme vores korte samtale om mormonerne. Jeg er født og opvokset i Pisa i Italien, og jeg havde set mormonmissionærerne der. Men jeg havde aldrig været interesseret nok til at stoppe op og tale med dem.

Nu da jeg boede tæt på templet i Washington, besluttede jeg mig til at kigge ind i besøgscentret og finde ud af noget mere om denne 'underlige' religion.

Jeg bad om at tale med missionærerne for at høre mere om Kirken og – for at gøre en lang historie kort – så virkede det alt sammen ganske fornuftigt. Jeg indvilligede hurtigt i at lade mig døbe.«

Efter adskillige forgæves forsøg på at få fat i Barbara, ringede Luca til hende endnu en gang. Luca mindes: »Da hun tog telefonen, sagde jeg: 'Jeg ville bare invitere dig med til

***Ovenfor:* Familien Ceccherini-Nellis børn i hjemlige omgivelser. *Til højre:* Familien Ceccherini-Nelli i Pisa i Italien. Fra venstre: Beatrice, Vittorio, Luca, Roberta og Barbara.**

min dåb.' Hun tog imod indbydelsen, og to uger senere besluttede vi at gifte os.«

De næste par år var ikke lette for familien Ceccherini-Nelli. To år efter, at de var blevet gift, besluttede de at flytte til Italien. De havde begge sagt deres jobs op, og de havde kun få midler, da de ankom til Milano. De mødte mange skuffelser, mens de søgte at få deres forældre til at forstå dem, og mens Barbara kæmpede med at lære italiensk.

»Mine forældre var meget vrede på mig, og hendes forældre var heller ikke begejstrede,« mindes Luca. »De kom over for at besøge os, og de kunne slet ikke fatte det. Mine forældre kunne ikke forstå, at jeg havde fundet en ny religion og besluttet at gifte mig med en amerikaner. Og hendes forældre kunne ikke forstå, at vi havde besluttet at flytte til Italien.«

»De første tre år var meget svære,« siger Barbara. »Men vi bad konstant og fortsatte ufortrødent.«

Luca blev rådgiver til biskoppen i Milano og inviterede sin far med i kirke. »Min far sagde, at han aldrig før i sit liv, havde lært så meget om evangeliet, som han gjorde den dag. Han erkendte, at Kirken betød meget for mig, og så begyndte han at acceptere min beslutning.«

Luca og Barbara har nu tre børn: Beatrice på 10 år, Roberta på 8 og Vittorio på 6. »Efterhånden som Lucas mor har set vores børn vokse op, er hun begyndt at nære venligere følelser for os,« siger Barbara. »Hun har fortalt mig, at vores børn er mere velopdragne, rolige og flittige med deres lektier end nogen andre børn, hun kender. Og hun har også set det sammenhold, vi har i vores familie på grund af evangeliet.«

Pisa i Italien er atter blevet Luca Ceccherini-Nelli og hans families hjem. *Doktor* Ceccherini-Nelli er en anset læge og professor ved det medicinske fakultet på universitetet i Pisa. *Bror* Ceccherini-Nelli har været grenspræsident tre gange og bruger stadig mange timer på sine kirkekaldelser. Barbara Ceccherini-Nelli har – efter at have været væk fra sin karriere i 11 år – fundet tid til at virke som konsulent for det europæiske rumforskningsprogram. *Søster* Ceccherini-Nelli er en hengiven husmor, der trofast passer sine opgaver i Kirken.

Bror Ceccherini-Nelli tænker tit over, hvor vanskeligt hans liv ville have været uden evangeliet. »Der var engang, hvor jeg følte mig noget fortabt,« siger han. »Jeg arbejdede hele tiden, og der var et lille, tomt rum indeni mig, som var koldt og nytteløst. Men så kom Barbara og Kirken ind i mit liv, og alt blev meget bedre.

Vi havde nogle svære år, men med vor himmelske Faders hjælp er vi blevet rigt velsignet.«

»Jeg tror, at mit liv ville have været mere materialistisk,« siger Barbara. »Jeg ville nok have været som et skib til søs, der ikke har noget bestemt mål. Kirken har givet vores liv varme og indhold!«

»VELSIGNET I ALLE TING«

Ligesom familien Asioli, ligesom familien Sottili og ligesom familien Ceccherini-Nelli bærer hundredvis af andre italienske pionerer vidnesbyrd om den skønhed og glæde, som

evangeliet har bragt ind i deres liv. Bror Massimo LoMonaco fra Pisa Gren opsummerer mange sidste dages helliges følelser:

»Vi føler, at vores familie står bedre rustet til at møde de økonomiske, politiske og sociale omvæltninger, som kan komme, end vores venner, som ikke er medlemmer af Kirken. Vi har en dyrebar gave. Vi har Jesu Kristi evangelium, som belærer os om hæderlighed og retskaffenhed. Vi adlyder loven, vi betaler tiende og offerydelser, og vi gør alt det, som Kirkens ledere opfordrer os til. Vi ved, at vi vil blive velsignet i alle ting, når vi følger Herrens befalinger.« □

JEG FORSTOD, AT KRISTUS ELSKEDE MIG

Jessi Ramsey
ILLUSTRERET AF BRAD TEARE

De fleste mennesker lægger nok noget andet i ordet *kirke*, end jeg gør. Jeg bor på en lille ø i Alaska, hvor Kirken består af to sidste dages hellige familier. Vi holder et møde af en times varighed hver uge, hvor vi nyder nadveren, holder taler, beder bønner og stiller spørgsmål. Min far er grenspræsident, og vores familie og den anden familie holdt møderne hos sig på skift.

Til at begynde med brød jeg mig ikke om kirkemøderne. Måske fordi jeg var den eneste teenage-pige på øen, som deltog i møderne. Eller måske var det, fordi jeg ikke rigtig forstod Kirken og derfor var plaget af tvivl. Var Kirken mon sand? Holdt Gud af os? Og vigtigst af alt, hvad ville der ske med mig, når jeg døde?

I lang tid læste jeg i Mormons Bog, men jeg syntes ikke rigtig at komme nogen vegne. Satan gjorde alt, hvad han kunne for at hindre mig i at få et vidnesbyrd.

En dag kom jeg hjem fra skole og var helt oprevet. Jeg havde glemt min madpakke, og min bedste veninde og jeg havde været oppe at skændes. Jeg løb op på mit værelse, kastede mig på sengen og begynde at tudbrøle.

Da jeg havde grædt ud, fik jeg øje på mine skrifter, som lå på bordet. Da jeg ville lægge dem væk, fik jeg øje på et vers, som jeg havde understreget. Jeg læste L&P 18:10-11: »Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne.

Thi se, Herren, jeres Forløser, led døden i kødet og led for alle mennesker, for at alle mennesker måtte omvende sig og komme til ham.«

Pludselig forstod jeg, at Kristus elsker mig, og at jeg gerne ville lære ham bedre at kende. Jeg havde forventet at få et vidnesbyrd forærende. Nu ved jeg, at jeg ikke får mit vidnesbyrd fra mine forældre eller bedsteforældre eller mine søskende. Jeg må søge, overveje og bede. Men hvis jeg har tro, vil Frelseren hjælpe mig, og sammen vil vi finde mit vidnesbyrd. □

Jeremias begræder Jerusalems ødelæggelse, af Rembrandt (1606-1669)
I mere end 40 år advarede Jeremias om Jerusalems ødelæggelse, hvis byens indbyggere ikke ville omvende sig fra afgudsdyrkelse og umoralitet. Hans profetier blev opfyldt, da kaldæerne belejrede byen og tog dens indbyggere til fange. Bedrøvet skrev Jeremias om Jerusalem: »Hendes fjender har fået magten, hendes modstandere føler sig trygge, for Herren kuede hende for hendes mange synders skyld; hendes børn går som fanger foran fjenden« (Klages 1:5). *Gengivet med tilladelse fra Rijksmuseum, Amsterdam.*

I ”Hvad enhver ældste bør vide – og ligeledes enhver søster,” forklarer præsident Boyd K. Packer, at Det Melkisedekske Præstedømme »gør værdige mænd, som har modtaget deres begavelse, i stand til at præsidere over deres efterkommere i tid og i al evighed« (se s. 14).